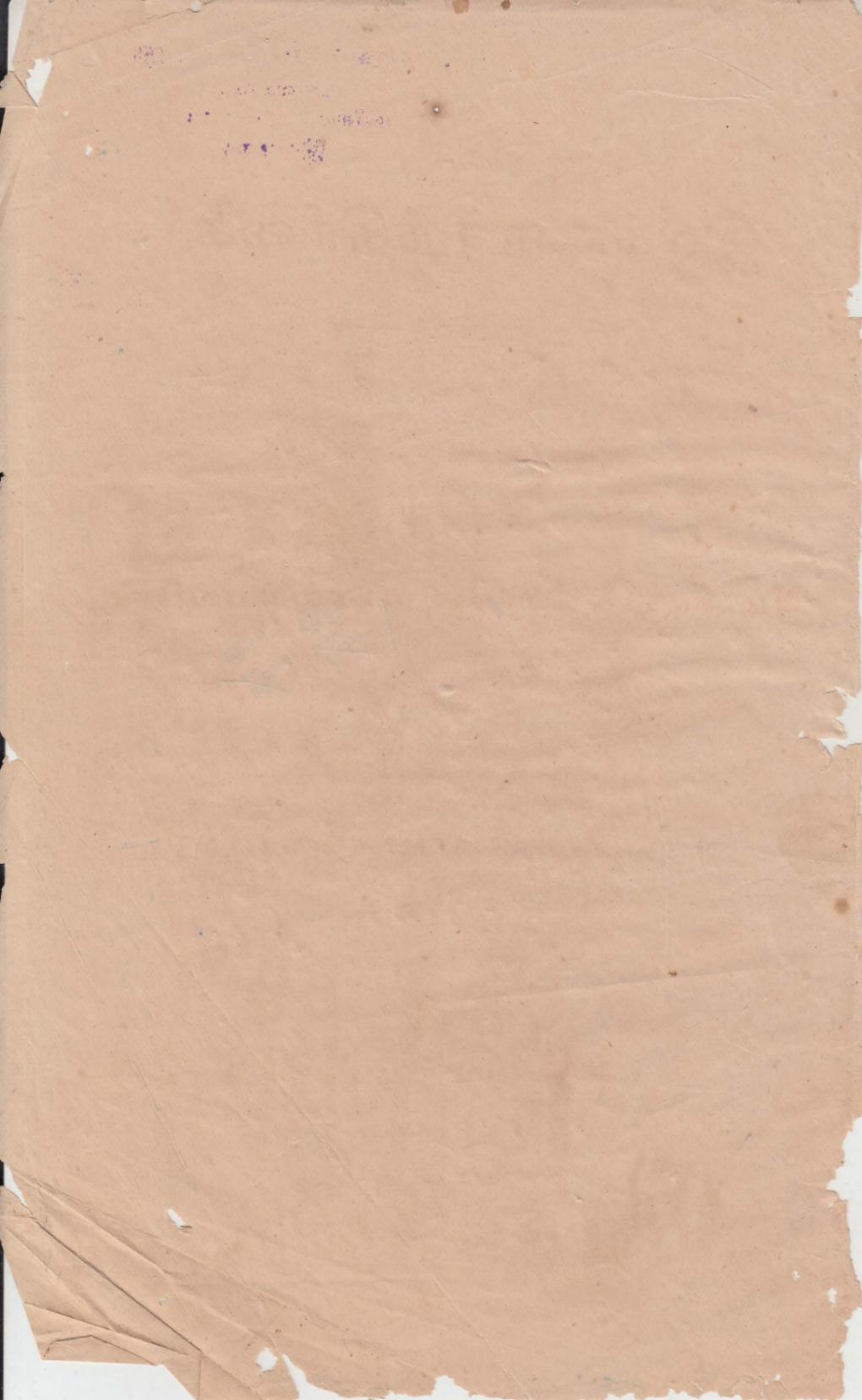

~~✓6~~

X

குமாரசுவாமிப்புவவர் நூல்க்ம்
புலவகரகம்,
மயிலனி : : சன்னுகம்,
விவமயம். இலக்கை.

இலக்கண சந்திரிகை.

இஃது

ஊர்காலற்றுறைக்கோட்டு

ந்திபதி

ஸ்ரீமாந். கு. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள்

அநுமதிப்படி.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னுகம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையால்

இயற்றக்

கொக்குவில்

சேதிடப்பிரகாசயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வலிளம்பிடு ஆணியே.

வாய்மை விடுமிகு விடுமிகு

விடுமிகு

விடுமிகு விடுமிகு

விடுமிகு

விடுமிகு

கணரிதிர்ச்ச கணச்சேடி

— — —

குடு

தெய்வீக்குமிகு விடுமிகு

தெய்வீ

கீழ்க்கண்ணில் நின்ற மலைகளிலே குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம் குடும்பம்

குடும்பம் குடும்பம் குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம் குடும்பம் குடும்பம்

குடும்பம்

குடும்பம் குடும்பம்

முகவசனம்.

——————

சம்ஸ்கிருத பாடையிலிருஞ்து தற்சமாய் இயல்பாயும், தற்பவமாய் விகாரமாயும் வந்து தமிழ்ப்பாடையில் வழங்குஞ் சொற்கள் பல்லாயிரமுள். தற்பவமாய் வருஞ் சொற்களுக்கு நன்னாலார் பதவியிற் சில சூத்திரங்களைக்கொண்டு கற்பித்த விதிகளுள் அமையாத திரி முதலிய விகாரங்கள் பலவுள் என்று பாரதம், இராமாயணம் முதலிய இதிகாசங்களையும், சூர்மபுராணம், கந்தபுராணம் முதலிய புராணங்களையும், சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவசித்தாந்த நூல்களையும், வேதாந்தசூத்ராமணி முதலிய வேதாந்த நூல்களையும், பிரயோகவிலே கம் முதலிய இலக்கணநூல்களையும், ஏமாரசாமீயம் முதலிய சோதிட நூல்களையும், தன்வந்திரீயம் முதலிய வைத்தியநூல்களையும், இன்னும் பல காவியங்களையும் படிக்கும்போது அறிகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட விகாரங்களுக்கு, இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணமியம்பல் தகுதியாதவின், விதிகள் கற்பித்து இலக்கணங் கூறுவது ஆவசியகம் என்று கண்டு, சம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் மிகுந்த ஆராய்ச்சியடையாகிய சுன்னாகம் ஸ்ரீ. அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளைக்கு எனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க, அவர் எனது அநுமதிப் படிவடசொல்வேறுபாட்டு விதிகளை எழுதி அவற்றே மாணுக்கர்க்கு உபயோகமாகும் எழுத்தொருப்பாடு, உபசருக்கக்கறுப்பாடு, இடைச் சொற்கறுப்பாடு, தத்திதாந்தப் பாகுபாடு, பெயர்ச்சொற் பாகுபாடு, வினைச்சொற்பாகுபாடு, உரிச்சொற்பாகுபாடு முதலியவைகளையுஞ் சேர்த்து “இலக்கணசந்திரிகை” எனப் பெயரிட்டு இப்புத்தகத்தை எழுதினார்.

இப்புத்தகம் வித்தியாசாலைகளிலே கற்கும் மாணுக்கர்களுக்கு நன்னால் படிப்பித்தபின் படிப்பிக்கத் தகுந்த ஒருநால் என்பது எனது கருத்து.

ஹர்காவற்றுறை.
காகை வஸு
ஆனிமீ.

இங்ஙனம்,
கீழ் கு. கதிரைவேற்பிள்ளை.

விஷயகுசி.

வடசொல்வேறுபாடு.
எழுத்தொருப்பாடு.
உபசருக்கக்கறுபாடு.
இடைச்சொற்கறுபாடு.

தத்திதாந்தப்பாகுபாடு.
பெயர்ச்சொற்பாகுபாடு.
வினைச்சொற்பாகுபாடு.
உரிச்சொற்பாகுபாடு.

உதாரணநூற்பெயர்.

ஆசாரக்கோவை.
ஆசௌசதீபிகை.
இரகுவமிசம்.
இரங்கேசர்வெண்பா.
இராமாயணம்.
இலக்கணக்கொத்து.
உபதேசகாண்டம்.
கந்தபூராணம்.
கந்தரங்தாதி.
கந்தரலங்காரம்.
கவித்தொகை.
கல்லாடம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
காரிகை.
கைவல்லியம்.
கோயிற்புராணம்.
சிவஞானசித்தியார்
சிவதத்துவவிவேகம்.
சிந்தாமணி.
சிலப்பதிகாரம்.
சிவதருமோத்தரம்.
சூளாமணி.
சேதுபூராணம்.
சைவசமயநெறி.
தணிகைப்புராணம்.
தக்கபரிபாஷை.
தாயுமானவர்.
திரிகடுகம்.
திருக்கோவையார்.
திருநூற்றந்தாதி.
திருமுருகாற்றுப்படை.
திருமூல்லையந்தாதி.

திருமூலமங்கிரம்.
திருவரங்கத்தந்தாதி.
திருவாளைக்காப்புராணம்.
திருவினோயாடற்புராணம்.
தேவாரம்.
தொல்காப்பியம்.
நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்.
நன்னால்.
நால்டியார்.
நான்மணிமாலை.
நீதிசாரம்.
நேமிநாதம்.
நெடதம்.
பதினெராந்திருமுறை.
பத்துப்பாட்டு.
பழமலையந்தாதி.
பாகவதபூராணம்.
பாரதம்.
பாரதவெண்பா.
பிரயோகவிவேகம்.
புறநானாறு.
புறப்பொருள்வெண்பாமாலை.
மணிமேகலை.
யாதவநிகண்டு.
வண்ணவிடுதாது.
வள் ஞவர்குறள்.
வாணன்கோவை.
வாதலூர்பூராணம்.
வாயுசங்கிதை
விதானமாலை.
வெங்கைக்கோவை.

குமாரசவாரிப்புவவர் நூல்கண்
புலவகரகம்,
மயிலனி :: சள்ளுகம்,
இலங்கை.

இலக்கண சந்திரிகை.

வடசொல்வேறுபாடு.

ஆரியபாடைச் சொற்கள் தமிழ்ப்பாடையில் வந்து வழங்கும் விதிகூறிய இலக்கண நூலாருள்ளே நன்னூலார் ஒருவரே நன்கூறும் நர். அவர் விதியுள்ளும் அடங்காமல் அஞேக பதங்கள் ஒதுங்குகின் றன. அவற்றுள்ளும் அகப்பட்டு வாய்ந்த சில சொற்கள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

ஆ கா ர ம்.

க. ஆரியத்துள்ள ஆகாரவீற்றுச் சொற்களுள்ளும் பல சொற்கள் தமிழில் வரும்போது நன்னூலார் கூறிய “ஆவீறையும்” என்ற படி ஜகாரமாக்காது தென்மொழியும் வடமொழியுமாகிய வருமொழிகளோடு சேர்த்துப் பலநூலில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உ - ம. வேசை. “வேசாக்கள்பின்செல்” (கந்தபு. பானு. காக.)

தயை. “தருமதயாவிவை” (இராமா. கிட். பில. கட.)

சிதை. “சிதாபவளக்கொடி” (இராமா. சந. உருக். அடு.)

மாயை. “மாயாவல்லபம்” (பாரதம்.)

இச்சை. “இச்சர்நூனம்” (சித்தியர்.)

ஈ கா ர ம்.

உ. ஈகாரவீறுகளுள்ளும் இடையிலே இகரமாவனவும் பல.

உ - ம. கிரீசன் — கிரிசன். பக்ரெதன் — பகிரதன். (பாரதம்.)

குளீரம் — குளிரம். மார்சன் — மாரிசன். (சேதுபு. சேதுவ.)

ஊகாரம்.

ஈ. ஊகாரவீறுகளும் உகரமாகிவரும்.

உ - ம. சம்பு — சம்பு. தநு — தநு.

இறுகாரம்.

ஈ. ஏழாமூயிராகிய இறு என்பது நன்னாலார் கூறியபடி “இரு” என வருதலன்றி இரு என்பதிலுள்ள (இர—உ.) உகாரங் கெடுதலையும், உகாரம், மேலுள்ள மெய்யிலேற இர் என்பது கெடுதலையும் பொருங்கும்.

உ - ம.	அமிருதம்.	அமிர்தம்.	அமுதம்.
	விகிருதி.	விகிர்தி.	விகுதி.
	பிரகிருதி.	பிரகிர்தி.	பகுதி.
	பிதிருவனம்.	பிதிர்வனம்.	பிதுவனம். (சடலை.)

அநுச்சவாரம்.

ஈ. மகாரமெய்யின் விகாரமாய் உயிரின் பின்னிற்கும் அநுச்ச வாரம் என்னும் ஒற்றைப்புள்ளி மகரமாய் இகரத்தோடாவது உகரத் தோடாவது கூடி வருதலையும், பின் மெய்க்கு இனமாதலையும், கராவி கரம் (கி) பின்வரப்பெறுதலையும், வருமெழுத்தாகத் திரிதலையும் பொருங்கும்.

உ-ம. மா ० சம்.	மாயிசம்.	மாங்கிசம். (கல்லாட. க ००. எதுகை.)
வ ० சம்.	வாயிசம்.	வங்கிசம். (தீசாரம்.) ,
ஆ ० சம்.	ஆயிசம்.	ஆங்கிசம். (வாயுசங். அடி. ச १०.)
ச ० ஹி०.	சமுகம்.	சங்கம்.
ச ० சய்.	சமுசயம்.	சஞ்சயம். (பிரயோகவிலேகம்.)
ச ० சாரம்.	சமுசாரம்.	சஞ்சாரம்.
ச ० +யோகம் = சய்யோகம் = கூட்டம்.		
ச ० +லாபம் = சஸ்லாபம் = நற்பேச்சு. (கந்தரனுடுதி.)		

விசர்க்கம்.

ஈ. ஹ என்னும் மெய்யின் விகாரமாய் உயிரின்பின் நிற்கும் விசர்க்கம் என்னும் இரட்டைப்புள்ளி வருமொழி நோக்கி ஒகாரமாயும்,

ரகரமெய்யாயும் விகாரமடைந்தபடியே அம்மொழிகளோடு தமிழிலும் வழங்கப்படும். அன்றி ஆய்தமாதலும் எகரமாதலும் உண்டு.

உ - ம.

ச:	+	அகம்	= சோகம்	—அவன் நான்.	(சித்தி. கூ. எ.)
ச:	+	அயம்	= சோயம்	—அவனிவன்.	(கைவல்லியம்.)
மன:	+	ஹரம்	= மனேஹரம்	—மனத்தைக்கவர்வது.	(பார. பதினெட்டு)
தப:	+	மயம்	= தபோமயம்	—தவருபம்.	(கந்தபு. நகர.)
புன:	+	தகனம்	= புனர்த்தகனம்-பின்னுஞ்சுகிடல்.	(ஆசௌசத்திபி.)	
யக:	+	வேதம்	= யக்ஸ்வேதம்	—இரண்டாம்வேதம்.	
அ:	+	போதம்	= அஃபோதம்	—நிலாமுகி.	அ:—நிலா.
ஆயு:	—	ஆயுள்.	தோ:	— தோள்.	

ஜகார ஒகாரங்கள்.

எ. பிரயோகவிவேகநூலார் ஜகாரம் எகரமாகும் என்றும், ஒகாரம் ஒகரமாகும் என்றுங் கூறினர். ஜகாரத்துள்ள யகரக்கூறு நிற்பமற்றைப் கூறுகளே எகரமாகும்.

உ - ம. கைவம் —தெய்வம். (பிரயோகவிவேகம். காரக. உ.)
கோங்கணம் —கொங்கணம். (பிரயோ.) (சிலட். கால்கோள்.)

ஜவருக்கம்.

அ. ஜவருக்கத்துள்ளே அகாத்தோடு கூடினின்ற மூன்றும் மெய்கள் முதலிலும் இடையிலும் எகரத்தோடு வருதலையும்பெறும். ஜவருக்கம்; க. ச. ட. த. ப. என்பன.

உ - ம. கதம்.	கெதம்—போனது. (பாரத. பதினாண். கூ.)
கந்த.	கெந்தமாதனம். (இராமா. யத். மீட். கசகு.)
சன.	செனக்செனனியர்—பிதாமாதாக்கள். (பாரத. வேத். கூ.)
தசம்.	தெசம்—பத்து. (இராமா. யத். மீட். கசகு.)
தரித்.	தெரித்திரர்—வறியர் (,, உத. சீதை. கூ.)
பல.	பெலசேனன். (பாரத. பதினே. அ.0.)
பகுலம்.	பெகுலம்—அதிகம். (பாரத. பதினே. எ.க.)
குசன்.	குசென்—செவ்வாய். (திருவரங்கத்தங்.)
அம்புசம்.	அம்புசம்—தாமரை (கந்தரங்தாதி.)

இங்கே மோளைத்தொடையினாலும், யமகத்தினாலும் எகரத்தோடு கூட வந்தன என்பது நிச்சயமாயிற்று.

கு. பவர்க்கம் வகாரத்தோடு பேதமின்றியும் நடக்கும்.

உ-ம். பாணவிங்கம்—வாணவிங்கம். கோபியர்—கோவியர்—இடைச்சிகள்.

உபணம் — உவமை. பைரவர் —வைரவர்.

பிம்பம் — விம்பம். உபவனம்—உவவனம். (மணிமேகலை.)

கு. ஏனையக், ட், த், என்னும் மெப்கள் வருமாழி நோக்கித் திரிந்தபடியே அவ்விருமொழியோடு தமிழிலும் வழங்கப்படும்.

உ-ம். வாக்த மூலம் = வாங்மூலம் — சொன்மூலம். (பிரயோகவி.)

திக் + நாகம் = திங்நாகம் — திக்கியான. (இரா.சங்.கட்டரூ.சா)

சட் + முகன் = சண்முகன் — அறமுகன்.

சட் + மதம் = சண்மதம் — அறுசமயம். (தாயு.)

சட் + நவதி = சண்ணவதி — தொண்ணாற்றரு.

மருத் + சகன் = மருச்சகன் — அக்கனி. (பா. வார. கந்க.)

ஆபத் + சகாயன் = ஆபச்சகாயன்—இடர்களைவோன். (தணி.கடவுள்வா)

பத் + நகம் = பன்னகம் — காவிளன்றிச்செல்வது.

சத் + மார்க்கம் = சன்மார்க்கம் — நன்னென்றி.

த கா ர ம்.

கக. மேறுந் தகரமெய்ப் டகரமாதலையும், றகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ-ம். பிரதி—படி (பாரத. குரு. ஒ.) பிரகிருதி—பகடி. (திருதாற்.)

பிரதிமை—படிமை (இராமா. யுத். மூல. கசகோ.)

பிரதிமா—படிமா (கோயிற்பு. நடரா. சங்க.)

பிரதிச்சந்தம்—படிச்சந்தம் - சமநூபம் (திருக்கோவை. எஅ.)

பத்தணம்—பட்டணம் (திருதாற். கு.)

சரித்+புதல்வன்=சரிற்புதல்வன். சரித் - நதி. (பாரத. வாரணி. இச.)

சத்+காரியம்=சற்காரியம். (சித்தியாருரை.)

ட கா ர ம்.

கடு. டகரமெய்ப் தகரமாதலையும், ளகரமெய்யோடு ஒத்துரடத்தை ஜையும், ழகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம். டோலா—தோலா; தோளா - ஊஞ்சல்.

டக்கை—தக்கை. டிண்டி—திண்டி.

கூடாமணி—குளாமணி. (பாரத. நான்காம். ச.2.)

செளாடம்—செளாம் - குடிமிவைத்தல். (இராமா. பால. திருவ. கஉக.)

நீடம்—நீளம் - பறவைக்கடு. (இராமா. சந். திருவடி. ர.)

துச்சடை—துச்சளை - திருதாட்டிரன் மகள். (பார. பதின்மூ. ககங.)

விளாடிகை—விளாழிகை. (பாரத. மணிமா. ககந.)

நாழிகை—நாழிகை. பீடை—பீழை.

நகாரம்.

காட். நகரமெய் தன்முன்னின்ற ரகார ஷகார மெய்களை நேர்க்கி ணகரமாகத் திரிக்கபடியே தமிழில் வருதலையும் ரகரம் நீங்கியபின்னும் ணகரமாய் நிற்றலையும் ஞகரமாதலையும் பொருங்கும்.

உ-ம். சர + வநம் = சரவணம் —நாணற்காடு. (கந்தபுராணம்.)

அபர + அனம் = அபராணம் —பிற்பகல். (நாலடி.சுற்றம். எ.)

உத்தர + அயநம் = உத்தராயணம்—தைம்மாசப்பிறப்பு.

சம்பாஷி + அனை = சம்பாஷனை —கூடிப்பேசல்.

வர்னம் — வன்னம் — வன்னம் - நிறம், எழுத்து.

அயனம் — அயனம் - செல்லுதல். (சித்தா. குண. க.)

நாயம் — ஞாயம் - நீதி. (பாரத. கிருட். ரு.0.)

பகாரமகாரம்.

கச. மேலும் பகரம் மகரமாதலையும், மகரம் பகரமாதலையும் பொருங்கி நடக்கும்.

உ - ம். தபாநியம் —தமனியம் - பொன். (தணிகைப்பு. நார. சன. எதுகை.)

துங்குபி —துங்குமி - ஒருவாச்சியம். (பழமலையங். கங். திரிபு.)

பத்மராகம்—பற்பராகம். (பாரத. பதினெட்ட. உ.)

பரஸ்மை —பரப்பை (பிரயோகவி. திங். உ.)

யகாரம்.

கடு. யகரமெய் சிலசோற்களிலே முதலிலும் இடையிலுங் கெடுதலையும், முதலிலே தன்மேனின்ற அகரம் ஏகரமாதலையும் பொருங்கும்.

உ - ம். யசோதை—அசோதை - கிருட்டிணனவளர்த்ததாய். (சிலப். அரும்.)
 யுகம்—உகம். யோசனை—ஒசனை (சிந்தாமணி.)
 பச்யந்தி—பைசந்தி - ஒருவாக்கு (சித்தி. க. २२.)
 சங்யாசி—சங்நாசி - துறவி (இரங்கேசரவெண். ரூ. எதுகை.)
 ஆதித்யன்—ஆதித்தன். சமோதி—சோதி.
 யக்திரம்—ஏந்திரம் - பொறி. (கந்தபூரா. நாட்டுப்படலம்.)
 யமுனை—எமுனை - ஒருநதி. (தணிகை. அகத். சாகூ.)
 யசமானன்—எசமானன் - தலைவன்.

இங்கே உடுவில் யகரமெய்யின்மேல் நின்ற உயிர் யகரத்தின் மூன்னின்ற மெய்யின்மேல் ஏறினமையும், அம்மெய் இரட்டாதும், இரட்டியும் வந்தமையுங்கானங்க.

ரகாரம்.

கசா. ரகரமெய் சிலசொற்களில் இடையிற் கெடுதலையும், னகரமாதலையும், மூகரமாதலையும், ளகரத்தோடு ஒத்துநடத்தலையும், றகரமாதலையும், சொல்லின்மூன் வருதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம். கர்த்தா—கத்தா. அர்த்தம்—அத்தம்.
 ப்ரதீகம்—பதிகம் - அவயவம். (பிரயோக. காரக ரூ.)
 ப்ரதிட்டை—பதிட்டை—தாபித்தல். (சேதுபு. இராமனரூ. கூரு.)
 ப்ரமரம்—பமரம் - வண்டு. “பமரமும்மத.” (பாரத. மூன். உர.)
 ப்ரகிருதி—பகுதி - பிரதானம், பஞ்சபூதம், மூலகாரணம் (யாதவநிக)
 வரதம்—வதம். (குளாமணி, இர. ரூசு.)
 க்ரவஞ்சம்—கவஞ்சம் - அண்றில். (பாரத. பதினெண். சூ.)
 ப்ராசி—பாசி - கிழக்கு. (புறநானூறு. உரகூ.)
 இந்திர்யம்—இந்தியம். (இராமா. இரணி. எ. २.)
 கர்மம்—கன்மம். தர்மம்—தன்மம். சர்மம்—சன்மம்.
 அமிர்தம்—அமிழ்தம். மூர்த்தம்—மூழ்த்தம் (சிந்தா. முத. கக்ரு.)
 கரபம்—களபம் - யானை. (கையாற்குடிப்பது) (கந்தபு. அசமுகிந. २. २.)
 கர்க்கடகம்—கற்கடகம் - நண்டு. (இராமா. அயோ. நைல. கூக.)
 சார்வ—சாறுவதீர்த்தம். (கம்பரங்தாதி. உ. யமகம்.)
 சர்வ—சறவுதீர்த்தம் சேதுபூராணம். (எதுகை.) சர்வ. சூ.)
 இரகு—“ரகுகுலத்தவன்?” (பாரத. பதின்மூன். ரூ. பாட்டுமுதல்.)
 இராய—“ராயகுய” (பாரத. சூது. கருசூ.) , , ,

ல கா ர ம்.

கள். லகரமெய் ளகரமாதலையும், தமிழ்ப்புணர்ச்சிக்கேற்ப றகரமாதலையும், னகரமாதலையும், ரகரத்தோடு சமமாதலையும், முகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம். மங்கலம்—மங்களம். (திருமூல்லையந்தா. கூ.)

சலம்—சளம் - நடுக்கம். (பாரத. சுது. உகரு.)

அஸ்பம்—அற்பம். கல்பம்—கற்பம்.

வால்மீகி—வான்மீகி - ஒருமுனிவன்.

குல்மம்—குன்மம் - செற்றை, தூறு.

அலத்தகம்—அரத்தகம். (தணிகைப்பு. வள். கங்க.)

சுக்கிலன்—சுக்கிரன். (உபதேசகாண்டம். அந்த. நகரு.)

சோளன்—சோழன். காளகம்—காழகம். (சிஂ. பது. சுரு.)

பலம்—பழம். பவளம்—பவழம். (குளாமணி.)

வ கா ர ம்.

கஅ. வகாரமெய் தன்மேனின்ற உயிர், முதலுள்ள மெய்யிலே றத் தான் கெடுதலையும், தன்மேனின்ற அகரவுயிர் உகரமாய் மேலே றத் தான் கெடுதலை அல்லது சம்பிரசாரணமாகிய உகரமாதலையும், அவ்வுயிர் ஒகரமாய் மேலேறத் தான் கெடுதலையும், பகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம். ச்வயம்பு—சயம்பு .. தானேதோன்றியது. (சைவசமயநெறி.)

ச்வயம்வரம்—சயமரம் - தானேவரித்தல் (குளாமணி. சுய. கங்க.)

ச்வாமி—சாமி - உடையவன். (சிந்தா. பதிகம். க.)

ச்வரம்—சரம் - வெப்பு, உயிரெழுத்து. (பிரயோகவி.)

அச்வமேதம்—அசுமேதம் - ஒருவேள்வி. (இராமா. உத். அசுவ. கூ.)

தவக்கு—தொக்கு - தோல் (பாரத. இரா. கங்கு.)

ச்வம்—சொம் - பொருள்.

சுவர்ணம்—சொர்ணம் - பொன்.

காவ்யம்—காப்பியம் - இலக்கியம். (பாரதம்)

திவ்யம்—திப்பியம் - மேலானது. (மூல்லையங்.)

ஷ கா ர ம்.

கக. முப்பத்தொராம் மெய்யாகிய ஷகாரம் முதலிலன்றி இடையிலும், இறுதியிலுஞ் சகரமாதலையும், இடை கடைகளில் டகரமாதலையும், முகரமாதலையும், கெடுதலையும், யகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம. மனுவதி—மனுசன். (பாரத. நிவாத. சகை. எதுகை.)

நிஷதம்—நிடதம், நிசதம். (கந்தபு. அண்ட ரா.)

தோதம்—தோசம் - குற்றம். (சிந்தா. கனக. உறஅ.)

மஹி—மசி - மைக்குழம்பு. (குளா. தாது. அங்.)

உஷா—உடை - சூரியன்மைனவி. (இராகுவயி. திக். அடு.)

, , உழை , , (பாரத. சம்பவ. ரஷ.)

கலுஷி—கலுழி - கலங்கரீர்.

சஞ்சாமுனை—சமூழுனை - ஒருநாடி.

வைஷ்ணவி—வைனவி - ஏழுவகைமாதருளெளாருத்தி.

சுழுத்தி—சத்தி - ஓரவத்தை.

விஷதம்—வியம் - சமயின்மை. (கலித்தொகை.)

வெகாரம்.

உ. முப்பத்திரண்டாம் மெப்யாகிய ஹகாரம் தகாரத்தோடெரா
த்து நடத்தலையும், முதலிற் கெடுதலையும் பொருக்கும்.

உ. ம. வாசனை—வாதனை - அழுத்தம். (சிவதரும். பரமத. சாத.)

அசப்பியம்—அதப்பியம் - அவையல்கிளவி, தூஷணம்.

சவாசம்—சவாதம் - மூச்சு. (பாரத. நிவாத. கரு.)

ஸ்தூலம்—தூலம் - பருமை.

ஸ்மிருதி—மிருதி - ஒரு வைதிகசாத்திரம். (சித்தியார்.)

ஹகாரம்.

உ. முப்பத்துமூன்றாம் மெப்யாகிய ஹகாரம் முதலிற் கெடுதலையும், இடையிலே தன்மேனின்ற உயிர், முன்னின்ற உயிரோடு போய்த் தீர்க்க சந்தியாவது குணசந்தியாவது பெறவும், பெறுமல் உடம்பு மேம்ப் பெறவும் தான் கெடுதலையும், தனக்கு முன்னின்ற மெப்யாவது பின்னின்ற மெப்யாவது இரட்டிக்கத் தான் கெடுதலையும், யகரமாதலையும், வாளாகெடுதலையும் பொருக்கும்.

உ. ம. ஹாங்காரம் — உங்காரம் - உம்மெனல். (கந்தபு. அக்கி. கூரு.)

ஹோமம் — ஓமம். ஹானி—ஆனி-கேடு. (இராமா. யுத. இர. அச.)

அஹங்காரம் — ஆங்காரம். (சித்தி. உ. ரூக.)

அஹவிகை — ஆவிகை - கவுதமன்மைனவி. (இராமா. கிட். நட். கூ.)

சஹதேவன் — சாதேவன். (பாரத. பதினே. கூகை.)

மஹதேவன் — மாதேவன். (பாரத. கிருட்டிணன்றாது.)

வட்சொல்வேறுபாடு.

மஹத்து	— மாத்து	- மேன்மை. (திருக்கோ. களங்.)
ஆஸலும்	— ஆஸலம்.	(பாரத. நான்கு. டி.)
இரஹசியம்	— இராசியம்	- மறைவு.
கலஹம்	— கலாம்	- சண்டை. (சிந்தா. கனக. உள்.)
கிரஹனம்	— கிராணம்	(விதான. குணகுன. சஅ.)
அக்கிரஹாரம்	— அக்கிராரம்	- பிராமணவீதி.
முகர்த்தம்	— மூர்த்தம்.	(கந்தபு. வள்ளி.)
மஹோதரன்	— மோதரன்.	(இராமா. யுத, மாயா. உ.)
ஆஹாதி	— ஆவதி	- அவிர்ப்பாகம். (இராமா. யுத. இரணிய. சூஅ.)
நரஹரி	— நரவரி	- நரசிங்கம். (பார- உலாக. க.)
பரிஹாசம்	— பரியாசம்,	பரியாசகர். (சிலப்பதி. இந்திரவிழுவு.)
பரிஹாரம்	— பரியாரம்	- முற்றுங்கழிதல்.
சினஹம்	— சிம்மம்	= “சிம்மாத்தல்” (சங். தேவாரம்.)
சங்ஹாரம்	— சம்மாரம்.	சஂத்து—சன்னு - ஒருமுனி.
வஹனி	— வன்னி	- நெருப்பு.
மத்தியாஹ்நம்	— மத்தியான்னம்.	(சைவசமய.)
மகிடன்	— மயிடன்.	(நல். பார. மார். உகூ.)
மஹேந்திரம்	— மயேந்திரம்.	(கந்தபு. மகேந். வீரவாகும. கக.)
மத்யாஹ்நம்	— மத்தியானம்.	பிராஹ்மணன் - பிராமணன்.

சூதி.

உ. ககாரமெய்யும், ஷகாரமெய்யுஞ் சேர்ந்த கூட்டெழுத்தாய் முப்பத்துநான்காம் மெய்யெனப்படும் கஷை என்பது முதலிலே ககாரமெய்கூட ஷகாரம் சகரமாதலையும், ஷகாரங்கூட அதன்மேனின்ற உயிர் ககாரத்திலேறி வருதலையும், இடையிலே ககாரங்கூட ஷகாரம் சகரமாயிரட்டித்தலையும், ஷகாரங்கூடக் ககாரம் இரட்டித்தலையும், ககாரம் டகரமாகச் ஷகாரம் சகரமாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம.	கேஷத்திரம்—	சேத்திரம்—	கேத்திரம்.
	கஷ்யம்	— சயம்	— கயம் - குறைவு.
	கஷ்ணம்	— சணம்	— கணம் - அற்பகாலம்.
	கேஷம்	— சேமம்	— கேமம் - சகம்.
	பின்கை	— பிச்சை.	தக்ஷன் — தச்சன்.
	பக்ஷம்	— பக்கம்.	அக்ஷம் — அக்கம்.
	பக்ஷி	— பக்கி	— பட்சி.
	சாசிவி	— சாக்கி	— சாட்சி.

உந். இன்னும் சூட்டெழுத்துக்களுள்ளோ பல, ஒன்று கேட்டு
ஒன்று இரட்டித்தலையும், ஒன்றுதிரிதலையும், ஒன்று இரட்டித்தலையும்,
இரட்டாமையையும் பொருந்தும்.

உ - ம. அஜ்ஞானம்—அஞ்ஞானம்: அச்சானம். (தணிகைப்பு. அகத். சுச.)
சத்துருக்னன்—சத்துருக்கன் (இராமா. திருவதா. கடை.)
சுக்மம்—சுக்கம்—நன்மை (திருவி. உக. நச.)
முக்தம்—முத்தம். வில்வம்—வில்லம். (திருவி. வளையறி. உரு.)
வத்சம்—வற்சம்—குறி. கட்டவாங்கம்—கட்டங்கம், மழு. (திருவி.)
முத்கம்—முந்கம். பயறு. காப்புர—கப்புரவிளாக்கு (திருவி.)
பக்வம்—பக்குவம்—முதிர்ச்சி. கல்லூரம்—கல்லாரம்.
வித்வான்—வித்துவான். துஷ்மந்தன்—துட்டந்தன். (சேதுபுரா.)
விச்வம்—விசுவம்—விச்சுவம். (சிவத்துவவி)
அச்வ—அசுவத்தாமா—அச்சுவத்தாமா. (பாரத.)

உப. இன்னும் பல சொற்கள் பலவித விகாரமாகத் தமிழில்
வரும்.

உ - ம. வயதிரேகம்—வெதிரேகம்—எதிர்மறை (தீதி அளவை.)
ஊர்வசி—உருப்பசி. சூர்ணம்—சண்ணம்.
சைமினி—சயிமினி—ஒருமுனி. (கந்தபுரா. பாயி.)
அகெங்களினி—அக்குரேனி. (பாரத.)
சஞ்சனு—சமிக்கை—குறியீடு. (பிரயோ. காரக.)
மேனகை—ஏனகை. (இராமா. ஆர. சடா. சச.)
கிருஷ்ணபக்—கண்ணபக்கம். (தணிகை. நந்தி. அநு.)
இலக்ஷ்மணன்—இலக்குவன். (இராமா. பால. திருவ. கடை.)
ஷந்தன்—சீடன்—மானுக்கன். (கைவல்யம்.)
காசியபன்—தாசிபன். சுவப்னம்—சுவனம். (சேதுபுரா. அசுவ. என.)
இல்வலன்—வில்வன். விபீடனன்—வீடனன். (நல். பாரதம்.)
ஆசார்யன்—ஆசான்—ஆசிரியன். (பாரதம்.)

எழுத்துநிலைமாறல்.

— கு—
வடமொழி.

உரு. சில சொற்கள் வடமொழியிலே எழுத்து நிலைமாறியபடி,
தமிழ்மொழியிலும் வழங்கப்படும்.

எழுத்தொருப்பாடு.

ஈக்

— ம். நாளிகேளம்—நாளிகேரம்.	வசி — சிவி.
ஹின்ச — சிங்கம்.	அக்டம் — அதகம்- குளிஷக.
வைகாகி — வைகாசி.	மதசரம்—மசரதம். (இராமா.)

தமிழ்மொழி.

உ. தமிழிலிலுஞ் சில சொற்களில் அப்படி நிலைமாறுதலுண்டு.	
உ. மி. நிற — நியிறு. விசிறி — சிவிறி.	பலகறை—பறையலகு. (வண்வெடு.) சதை — தசை. (சிஂ. முத். களரு.)

எழுத்தொருப்பாடு.

உ. வடமொழியிற் சில எழுத்துக்கள் தம்முள் ஒத்து டட்ட தல்போலத் தமிழ்மொழியிலுஞ் சில எழுத்துக்கள் தம்முள் ஒத்துடட்க்கும்.

க. இகரமும் ஏகரமுங் தம்முள் ஒத்து டட்க்கும்.

உ. ம். வியர்த்தல்—வெயர்த்தல்.	நிதி — ரெதி.
சிவந்த — செவந்த.	கிண்டி—கெண்டி. (தணிகைப்.நாடு)

உ. எகரத்தோடு சேர்ந்த யகரமெய்யும் ஏகாரமும் ஒத்து டட்க்கும்.

உ. ம். பெயர் — பேர்.	வியர்—வேர்.
பெயரன் — பேரன் “அதிபதிபெயரனை” (பர்ர. பதினான். கூகு.)	

வெயர் — வேர்வு. செயல்—சேல். (கந்தரத்தாதி.)

உ. உகரமும் ஒகரமுங் தம்முள் ஒத்து டட்க்கும்.

உ. ம். தொடை—துடை.	(நால்வர்ந்தன்மணி. அந்தாதியில்.)
துங்கு — நொங்கு.	துளை—தொளை.
உதிமரம்—ஒதிமரம்.	(பழமலையங்தாதி.)

உ. ககரமும் யகரமுங் கெடுதலையும் பொருங்கும்.

உ. ம். அகன்ற — ஆன்ற, ஆன்ரேர்.	
பகல் — பால் = பாதி. பகு+அல்.	

பகுத்து	—பாத்து. (வள்ளுவர்.)
யானை	—ஆஜை. யாடு —ஆடு.
யார்	—ஆர். யாத்த —ஆத்த. (இராமா.)
பேய்	—பே. (சிங். சரமஞ். ஈ.ஓ.)
உரியசீர்	—உரிச்சீர். (காரிகை.)
வேய்தலை	—“வேதலைவாய்வைத்தமாயன்.” (திருவரங்.)
போற்றிய	—போற்றி - காக்க. (திருவி. திருக்கூ. 20.)

நு. சகரஞ்கரங்களுக் தகரங்கரங்களும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம். தெரிந்து	—தெரின்சு. (இராமா. அயோ. மந். கஸ.)
முந்து	—முஞ்சு. (கந்தபு. யுத. மீட். கஸ.)
மெங்தன்	—மஞ்சன். நெங்து—நஞ்சு. (சேதுபு.)
அத்தன்	—அச்சன் - பிதா. (தணிகைப்பு.)
வித்து	—விச்சு. ‘விச்சதின்றியே’ (திருவாசகம்.)
பித்தன்	—பிச்சன். வைத்த—வைச்ச. (சேதுபு.)

ஶ. சகரத்தோடு யகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம் உசா	—உயா. (பாரத-பதினே-கருட்.)
அசாவுயிர்த்தல்	—அயாவுயிர்த்தல். (சிந்தாம.)
வசம்	—வயம். அசந்து —அயந்து.

ஏ. ணகரமும் நகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம் நண்பகல்	—நன்பகல். (சிந்தா. நாமக. அடு. எதுகை.)
நுணி	—நுணி. ‘நுணிநிறுத்தி’ (பாரத. பதினே. மூ.)

ஏ. தகரமும் றகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம். ஒத்தி	—ஒற்றி. குற்தல் —குற்றல். (பாரத.)
செத்தை	—செற்றை. பத்தை—பற்றை.

ஏ. நகரமும் ணகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம். வெங்	—வென். சீமாங்—சீமான்,
--------------	-----------------------

ஏ. மகரமும் வகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

எழுத்தொருப்பாடு.

கந்

உ - ம. மிஞ்சதல் — விஞ்சதல். மீறுதல் — வீறுதல்.
வினைக்கேடு — வினைக்கேடு.
வேய்தல் — மேய்தல்.

கக. ரகரம் றகரத்தோடும் லகரத்தோடும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம. தரை — தறை — பூமி. (இராமா. பாயி.)
வரட்சி — வறட்சி. முரடு — முறடு.
கரடி — கறடி. (பாகவத. காளி. உச.)
தாராட்டல் — தாலாட்டல். நெரிப்பர் — நெறிப்பர். (குளா. துற.)
பிரிதல் — பிறிதல். (பாரத. பதினே. கச.)
குரைத்தல் — குலைத்தல். (கல்வினையங்.)
உரவுநீர் — உலாவுநீர். (சிந்தாமணி.)

கக. லகரம் ளகரத்தோடும் னகரத்தோடும் ஒத்துடக்கும்.

உ - ம. பெல்லு — பெள்ள. (பாரத. தீர்த்த. இச.)
அலமரு — அளமரு. (சிந்தா. நாமகள். உ. எதுகை.)
நல்சேனை — நன்சேனை. (பாரத. பதினே. அச.)
வியல்புவி — வியன்புவி. அகல்பனை — அகன்பனை.

கந். ளகரமும் மூகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம. கவளாம் — கவழம் (குளாமணி. துறவு. கக்க.)
காளாகம் — காழகம் — கருமை. (சிந்தா. எதுகை.)

கச. னகரமும் ருகரமும் ஒத்து நடக்கும்.

உ - ம. அன்னை — அஞ்ணை. (சிலப்பதி. கனத்)
பூனை — பூனை.

கநி. ரகர முகரமெய்கள் கெடுதலையும் பொருங்கும்.

உ - ம. பார்த்திருங்கு — பாத்திருங்கு. (தணிகைப்பு. நகர.)
முழுத்தம் — மூத்தம். (இரா. அயோ. சூர். கடு.)

உபசருக்கக்கூறுபாடு.

உஅ. அவ்வியபங்களுள்ளே பிரமுதலியவைகள் வினைப்பெயர்களின் முன் வந்து விசேடமான பொருளைக் காட்டும்போது உபசர்க்கம் எனப்படும். பிரயோகவிவேகநூலார் உபசர்க்கம் இருபதென்பார்.

பிர—மிக, பதில். பிரபலம்—மிகுவலி. பிரதாபம்—புகழ்.

பரா—எதிர். “பராமுகம்” (கந்தபு. வள்-) பராசயம்.

அப—அப்பால், பிரிந்து. அப்மிருத்து. அபதேசம்—கபடம். அபசவ்வியம். சம்—கூட, நன்று. சங்கமனம், சஞ்சிவி. சமாப்தி, சம்பூரணம். [ரத.] அநு—பின், ஒப்பு. அநுசன்—பின்பிறங்கோன். அநுவரு, ஒத்தவரு. (பாஅவ—கீழ், அப்பால். “அவமதிப்பும்” (நாலடி. பெருமை. க.) அவமானம். நிர்—வெளி, இன்மை. நிக்கிரகம். நிர்க்கதம்—வெளியிற்போதல்.

துச—கெட்ட. துச்சாரி—கெட்டநடையுடையோன். (நாலடி.)

தூர—கெட்ட, அருமை. தூராலோசனை. தூர்லபம்—அடைதற்களியது.

வி—இன்மை, விசேடம். விபங்கம்—பாவமின்மை. விசயம்—விசேடவெற்றி.

ஆ—வரைக்கும். ஆகன்னம்—காதுவரைக்கும். (பாரத. தீர்த்த. சக.)

அதி—மேலே, மிகுதி. அதிக்கிரமம்—கடத்தல். அதிவேகம்.

அபி—உம், கூட, எதிர். அபிமானம். அப்பியாகதர்—விருந்தர். அபி-எதிர்.

ஆகதர்—வங்கோர். (திருவாளைக்காப்புராணம்.)

சு—நல்ல. சுவணம். (இராமா. சுந். ஊர். எக்.)

உத—மேலே, உற்பவம். உத்தமம்.

பிரதி—எதிர். —பிரத்தியுபகாரம், பிரத்தியகூழம்.

பரி—சுற்று—பரிவேடம்—சுற்றவளைப்பது. பரிசாரகர்.

உப—கிட்ட. உபக்கிரமம்—உபகாரம். உபராசன்.

இவையெல்லாம் பெரும்பாலும் தமிழ்ப்பாடையிலே வந்து வழங்கப்பட்டன. இன்னும் பல பொருளன. இவற்றுள்ளே பிரிவின்றி ஒருசொன்னீர்மையவாய்ச் சிலவற்றே சேர்த்து வழங்கப்பட்ட சிலசொற்கள் அவற்றை நீக்கியும் வழங்கப்பட்டன.

உ - ம. ஆயோதனம்—யோதனம்—போர். (பாரத. பதினு. ஏஅ.)

பிரபஞ்சம்—வஞ்சம். (சித்தியார். க. கடு.)

உற்பவம்—பவம்.

உக. பிரயோகவிவேகநூலார் தமிழ்ப்பாடையிலும் வினைக்கும் வினைப் பெயர்க்கும் முன்வருங் கை, கால், தலை, மேல், மீ, ஒல்லை, வல்லை, புறம், அகம், இலம் என்பன உபசர்க்கம் என்பார்.

உ - ம். கை—கைகூடும் (வள்ளுவர்.) கைகடந்த, கையிகந்த.

கால்—தால்சித்தல். (தணிகை, வள்ளி. கருஷ.)

தலை—தலைக்கடி (வள்ளு. “உலப்பத்தலைக்கடி.”) தலைதுமாற்றம்—(கந்த மேல்—“கல்லாதமேற் கொண்டொழுகல்.”) (வள்.)

மீ—“மீக்கு ரூமன்னனிலட்.” (வள்.)

ஒல்லை—“ஒல்லையுணரப்படும்.”

வல்லை—“வல்லைக்கெடும்.”

இவற்றேருடு கண், வாய், கடை முதலியனவும் உபசர்க்கம் போலக் காணப் படுகின்றன.

உ - ம். கண்—“வருடழிவழிகண்ணேச் செற்றவர்.” (குளா. மங். ரு.)

, “செற்றுர்கண் சாய்யான்.” (கவித. முஸ்லீ. சு.)

வாய்—“வாயழிகடாத்த.” (கவித. குறிஞ்சி. க.0.)

கடை—“கடைப்பிடித்து.” (இராமா.)

புறம் முதலியவற்றிற்கு அவர்காட்டிய உதாரணங்களாகிய “புறங்கொடுத்தல், புறந்தருதல், புறப்படல், அகப்படல், இலம்படுபுலவர்” என்பன புறத்தைக் கொடுத்தல், அகத்திற்படல், என விரிதலானும், “இலம்படுபுலவர்” என்பதற்கு “வறுமையுற்ற” எனவுரைத்தலானும் (புறநா. கருடி.) அது இல்+அம் எனப் பிரிக்கப்படுதலானும் “இலமென் கிளவி” எனலானும் (தொல்) நன்கு பொருந்தில்.

உபசர்க்கமாறுபாடு.

ஈ. வினையடியாகப் பிறக்க சிலசொற்கள் உபசர்க்கங்களை மாறி மாறிச் சேர்த்தலினால் வேறுவேறு பொருளாக மாறுபடும்.

தாபம்.

உ - ம். அதுதாபம்—பின்விசனப்படுதல். உபதாபம்—வெம்மையாதல்.

பரிதாபம் —துக்கம்.(பா.பதினே.உங்) பிரதாபம்—மகிழமை.(பார.பதி) சந்தாபம் —வருத்தம். (வெங்கை.) உத்தாபம்—குளிர்காய்தல்.

நயம்.

அதுநயம் —பிரார்த்தித்தல். ஆநயம் —கொண்டுவருதல்.

அபநயம் —எடுத்துப்போதல். உபநயம் —கிட்டுதல்.

உங்நயம் —உயர்த்தல். தூங்நயம் —தீமை (குளாம். முத். ச.2.)

நிர்ணயம் —நியமித்தல். பரிணயம் —விவாகம்.

விணயம் —வளர்க்கம். பிரணயம் —வளர்க்கம்.

குமாரசவாரிப்புவவர் நூல்கள்

புலவகரகம்,

மயிவணி : : சுன்னுகம்,

இலங்கை.

மஹாரம்.

அநுஹாரம்	—பார்த்துநடத்தல்.	அபிகாரம்	—தாக்குதல்.
உபகாரம்	—உதவுதல்.	அபகாரம்	—கவர்தல். (நால். பொ.)
பிரஹாரம்	—அழித்தல்.	நீகாரம்	—பனியுறைதல். (பார.கா.)
சங்காரம்	—ஏகால்லல்.	விகாரம்	—விளையாடல், மகிழ்ச்சி.
பரிகாரம்	—முற்றுமழித்தல்.	பிரதிகாரம்	—காத்தல்.
அத்தியாகாரம்—விவரித்தல்.		பிரதியாகாரம்—மிகத்தியானித்தல்.	

கடம்.

உற்கடம்	—போதல்.	பிரகடம்—வெளிப்படல்.
சங்கடம்	—வருத்தம்.	விகடம்—பயம். (இரா. நாகபா. கசுக.)

சயம்.

அபசயம்	—குறைதல்.	உபசயம்—மிகுதல். (பிரயோ. திங்.)
பரிசயம்	—பழக்கம். (பாரத.)	சஞ்சயம்—கூட்டிச்சேர்த்தல்.
பிரசயம்	—குவித்தல். (தர்க்கபரி.)	நிசயம்—குவித்துவைத்தல்.

கிரமம்.

அநுக்கிரமம்	—கிரமப்படி.	அதிக்கிரமம்—கடத்தல். (இரா.உத்.வரை.எக.)
பராக்கிரமம்	—வீரம். (பாரத.)	விக்கிரமம்—மேற்கொள்ளல். (பார.பண்ணி.)
ஆக்கிரமம்	—உதித்தல்.	சங்கிரமம்—அகற்றல்.
உபக்கிரமம்	—ஆரம்பம்.	பரிக்கிரமம்—அதிசயம்.

கமனம்.

அபகமனம்	—விழுதல்.	அதிகமனம்—மிகப்போதல்.
அபிகமனம்	—புணர்ச்சி.	நிர்க்கமனம்—வெளியிற்போதல்.
அவகமனம்	—அறிதல்.	சங்கமனம்—கூடப்போதல்.
ஆகமனம்	—வருதல்.	சுகமனம்—இலகுவிற்போதல்.

சாரம்.

அதிசாரம்	—கடத்தல்.	உபசாரம்—உதவுதல். (சித். உ. உங்.)
அநுசாரம்	—பின்னெடுர்தல்.	விசாரம்—பகுத்தறிதல். (பாரத.குது.ச.)
ஆசாரம்	—பயிற்சி. (சித். உ. உங்)	பரிசாரம்—ஏவல். (சிலப். மனைய.)
பிரசாரம்	—வெளிப்படுத்தல்.	அபிசாரம்—அழித்தல். (கோயிற்.)

பவம்.

அபிபவம்	—தோல்வி.	பரிபவம்—இகழ்ச்சி. (பாரத. கிருட். கசுக.)
விபவம்	—செல்வம்.	உற்பவம்—பிறப்பு. (பாரத. பதினை. கச.)
அநுபவம்	—நேரேயறிதல்.	சம்பவம்—பிறப்பு. (பாரத. பதினை. எக.)
பராபவம்	—தோல்வி.	பிரபவம்—முதன்மை.

உபசர்க்கமாறுபாடு.

கண்

லாபம்.

அநுலாபம்—சம்பாஷினை.

விரலாபம்—பிதற்றல்.

அபலாபம்—இகழ்தல்.

விலாபம்—அழுதல். (சிந்தா.)

ஆலாபம்—பேசுதல்.

சல்லாபம்—சம்பாஷினை. (கந்தரனு.)

வாதம்.

அபவாதம்—நின்தை.

அநுவாதம்—பிண்ணுஞ்சொல்லல். (திருவி.)

பரிவாதம்—புறங்கூறல்.

விவாதம்—சண்டை. (பார.நிவாத.கடு.)

சம்வாதம்—நிகழ்ச்சிகூறல்.

பிரவாதம்—அறிவித்தல்.

பிரதிவாதம்—மறுமொழி.

உபவாதம்—வெளிப்பாடு.

மானம்.

அபிமானம்—பெரிதாயெண்ணல். அநுமானம்—எண்ணியறிதல். (இரா.உத்.)

அவமானம்—இகழ்தல்.

சம்மானம்—நன்குமதித்தல்.

உபமானம்—சமமாதல்.

நிர்மாணம்—சிருட்டித்தல்.

விமானம்—அளத்தல்.

உண்மானம்—நிறை. (பிரயோகவி.)

பரிமாணம்—அளத்தவின்மை.

பிரமாணம்—திருட்டாந்தம்.

கிரகம்.

அநுக்கிரகம்—கிருபை.

நிக்கிரகம்—தண்டித்தல். (சித்தியா.)

சங்கிரகம்—திரட்டல்.

அவக்கிரகம்—ஏதிர்த்தல்.

பரிக்கிரகம்—அங்கிகிரித்தல்.

விக்கிரகம்—போர்.

உபக்கிரகம்—பிடித்தல்.

பிரதிக்கிரகம்—உடன்பாடு.

காரம்.

அதிகாரம்—ஆரூதல்.

பிரகாரம்—படி, சமம்.

உபகாரம்—உதவி.

விகாரம்—மாறுபாடு.

அபகாரம்—பாவனை.

பரிகாரம்—அழுத்தம்.

தேசம்.

ஆதேசம்—கட்டளை.

உத்தேசம்—பெயரளவிற்சொல்லல். (திருவி)

உபதேசம்—போதித்தல்.

பிரதேசம்—கட்டளை.

சந்தேசம்—தூது.

நிர்த்தேசம்—பெலனுதல்.

யோகம்.

உபயோகம்—தகுதி.

அதுயோகம்—கண்டித்தல்.

வியோகம்—பிரிவு.

சம்யோகம்—கூடுதல்.

பிரயோகம்—செலுத்தல்.

நியோகம்—அனுப்புதல்.

விப்பிரயோகம்—நின்தை.

அபியோகம்—மூறைப்பாடு.

கா சம்.

அவகாசம்—ஆறியிருத்தல்.
நிர்க்காசம்—தள்ளுதல்.

விகாசம் —மலர்தல்.
பிரகாசம் —ஒளிர்தல்.

தா ன ம்.

அபிதானம் —பெயிடுதல்.
பிரதானம் —முதலாதல்.
நிதானம் —வைத்தல்.
பிரவிதானம்—பகுத்தல்.

அவதானம்—கவனம்.
உபதானம்—தாங்குதல், தலையளை.
பரிதானம் —கைக்கூவி.
ஆதானம் —அடக்குதல். (சேதுடி.)

இடைச்சொற்கூறுபாடு.

அ வ் வி ய ய ம்.

ஈ. இந்த உபசர்க்கங்களான்றி இன்னும் அவ்வியயங்கள் பல வள். அவைகளுள்ளே பெரும்பாலன தமிழிலும் வழங்கப்பட்டன. அவ்வியயமாவது, வேற்றுமையுருபுகளையும், ஆண்பால் முதலிய பால் களையும், ஒருமை, இருமை, பன்மைகளையும் பெறுது பொதுவாக நிற்கும் இடைச்சொற்கள்.

வ ர ல ட று.

அ—இன்மை. அமலம் - மலயின்மை.
,, அன்மை. அப்பிராமணன் - பிரமணன்ஸ்லாதவன்.
,, எதிர்மறை. அதர்மம் - பாவம்.

இங்கே ந என்பதிலுள்ள (ந+அ) நகரமெய் மெய்ம்முதனேக்கிக் கெட அகாரம் நின்று இன்மை முதலியவற்றை உணர்த்திற்று. வருமொழியியராயின்; அந் என நகரமெய் பின்னும் அசரவயிர் முன்னும் நிற்கும். (நேமிநாதம். ஏழு. கண)

அந்—அநாதி —(அந்+ஆதி) ஆதியின்மை.
,, அநாசாரம்—ஆசாரமின்மை.

வட்நால் வியாகரணிகள் நஞ்ஞா என்பர். இவற்றேடு அற்பம் அதற்கொப்பு என்னும் பொருளையுன் சேர்ப்பர்.

அந்—அநுதரம்—அற்பவயிறு.
,, அப்பிராமணன்—பிராமணனைபொத்தவன்.

அக்ஸ்மாத்—தற்செயலாய், காரணமின்றி.

அக்கிரம—முதல். “அக்கிரபூசனை” (பாரத. இராச. கதூ.)

அகம்—நான். (சைவசமய. ஆசா. உ.)

அகோ—ஆச்சரியம், தயை, விச்சை, அழைப்பு. (தாயுமான.)

அடாத்து—வலாற்காரம்.

அத—கீழ், பின். “அதோபாகம்” (சிவதரும. கோடு. நூ.)

அதவா—அல்லது. (பாரத. பதினே. உரூ.)

அதி—மிக, கடத்தல். அதிகம். (உப.)

அத்தா—அத்தாட்சி. (இலகுவெகளமுதி.)

அது—பின், ஒப்பு, கிரமம். (உப.)

அந்தர்—நடு, சமீபம். “அந்தர்வேதி” (கந்தபு. ரகர. எசு.)

அப—புறம்பு. “அபசாரிந்தை” (திருப்புகழ்.)

அபி—எதிர், போல, முன். (உப) “அப்பியாகதர்” எதிரேவங். (திருவா.)

அமா—சமீபம். “அமாத்தியன் - கிட்டவிரிப்போன்” (வள்ளுவ.)

அலம்—போதும், பூதனம். “பிறவியல்லமலால்” (கந்தபு. சயந்தனபு. எ)

அவ—கீழ். “அவந்தர்” தலைவணக்கமுடையோர். (கோயிற்பு-நடரா.)

அசி—ஆகின்றும். (சித்தி. பர. மாயாவாதிமறு. கச.)

அஸ்தம்—மறைதல். “குடபால்வீழுமத்தப்பொழுதில்” (இரா. உத். வரை)

ஆ—வரைக்கு. (உப.) “ஆபாதசூடங்கருதித்தொழுதார்” (பாரத.)

வருக்தம், இரக்கம். “ஆவும்மாவும்மா” (சிந்தா. கணக. உசா.)

ஆஹா—துக்கம், மகிழ்ச்சி. “ஆகாவெனலால்,, (நெடதம்)

ஆச—விரைவு. “ஆசபோமிவளி” (பார-பதினே-கள.)

ஆதஹ—சி, இகழ்ச்சி. “ஆதகாவென்னவன்னம்” (இரகுல. நாட். சா.)

ஆம்—உடன்பாடு. “அன்றென்றுமாமென்றும்” (பதினெராந்திரமுறை)

இக—இங்கே. “இகவானைஞ்சமாடி” (கம்பரந்தாதி.)

இதரம்—அன்னியம். “இதரங்கடந்து,, (பாரத-துருவா-கல.)

உத—(உப) மேலே, மேன்மை. “உந்நாபன்” (இரகுவழி.)

உப—(உப) கிட்ட, கூட; தயை. “உபேந்திரன்” “உபாங்கம்.”

உம்—கோபம், பயப்படுத்தல். “உங்காரத்தின்,, (கந்தபு. அக. சுக.)

உபாஞ்ச—இரகசியம். (சைவசமயங்நறி.)

ஏ—பிரத்தியக்கம், துக்கம். “ஏயெனவெழுந்தன்” (கந்-திருப்ப-க.)

ஓம்—உடன்பாடு. “ஓமென்றுஷைத்தருளி” (பார. கிருட். சா.)

க—சொல்லினிறுதியில்வரும் ஓரவ்வியயம். “நாயன்-நாயகன்” (பார-பதி.)

கு—அற்பம், நின்றை. “குநக்தனங்களாவிற்கவர்ந்தவன்” (தணிகை. அக. ந.)

கிஞ்சித்—அற்பம். “கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம்” (சித்தியூரை.)

சடிதி—விரைவு. சாக்ஷாத்—பிரத்தியக்கம், சமம். (தாயு.)

சஷ்டி—நன்குமதிப்பு. “பிறராற்பெருஞ்சட்டி” (நால்டி.)

திக—நின்தை, அதட்டல். “திக்கரித்து” (திருப்பு.)

தூர—தூரம். “தூரவிடல்” (நாலடி.)

ந—இன்மை. “நமித்திரர்”—பக்கவர். (இராம. திருவ. கூ.0.)

நம—வணக்கம். “கந்தநம வைந்துமுகர்” (கந்தபுரா. திருவி. அ.0.)

நாநா—பலவிதம். “நாநாவரிசை” (திருவி. வேல். கூ.0.)

நாஸ்தி—இல்லை. “நாத்திகம்” (காஞ்சி. கழு. உ.0.அ.)

பச்சாத்—பின். “பச்சாத்தாபம்” (தாயுமான)

பரம்—பின். “பரம்பரை” (கோயிற்புரா. பதஞ்சலி. உ.அ.)

பரா—(உப) எதிர். பராக்கு. பரா+அக்கு. பாராமை. (வள். அதி. ஏ.ங.)

பரி—குழு, அலங்காரம். “பரிகம்”—அகழு.

பிரதி—(உப) எதிர், ஒப்பு. “பிரத்தியவாயம் (இவதரூ. பாவ. க.0.)

பிராக்—முன். பிராக்பாவம்—முன்னின்மை. (தர்க்க.)

புனர்—பின், விசேஷம்.

வா—அல்லது “அதவா,,,”

வி—(உப) விசேஷம், இன்மை.

விநா—தவிர, கூடுதலின்மை. “அவிநாபாவம்” அ+விநா. (சித்.அளவை.)

விருதா—வீண். “விருதாகோட்டி” (தாயுமா)

ஈக. இவ்விதமான இலட்சசொற்கள் பல. இங்கே அவையுண் ர்த்துங் குறிப்புப்பொருள்கள் சிலவற்றேடு சில எழுதப்பட்டன! தமிழ்ப்பாடையிலும் இவ்விதமான அவ்வியயங்களுள்.

அஆ—இரக்கம்—“அஆஇழந்தான்” (நாலடியார்)

அப்பா—அதிசயம். “என்னப்பாவில் வெழுப்புதுவெள்ளமும்” (இரா.மூ.ங்.)

அம்மா—இரக்கம். “வெறும்பொருளதம்மா” (சிந். முத். உ.ச.)

அல்லதுஉம்.—அன் றியும். “அல்லதுஉமனுடைத்துணவர்” (இரா.பினி)

அன்றே—நிச்சயம், சம்மதி. “நீயற்றியன்றே” (பார. கிருட். ந.)

இதா—இதோ. “மற்றிதாதோன்று,, (சிந். பது. கூ.ங.)

இன்னே—இப்பொழுது. “பாவையின்னேபரிவொழிந்து” (சிந்.பது.ககச)

இன்னணம்—இப்படி. “செல்வர்க்கின்னணன்று சேறவில்ஸ்” (சிந்.நாம.கங்க)

இனிது—நன்று. “இனிதினின்மலர்ந்த” (சிந். மண். கூ.அ)

உடன்—அப்போது. “உடனேவந்துபொருநிருபர்” (பாரத.பண்.நீ.ஏங்க.)

, —கூட..“உடனிருத்தி” (பாரத. கிருட். ச.)

எல்லே—இரக்கம். “எல்லேயெனங்மபுவது” (கந்தபு. அக்கினிமு. உ.ச.0.)

என்றால்—விசேஷம், நிச்சயம். “அனையதேபட்டதென்றால்” (சிந்.குண.)

என்னும்—சிறிதும். “என்னுமருந்தவமில்லாக்களாகில்” (சிந்.முத். கா.அ.ஶ.)

, எல்லாம். “என்னுடையரேனும்” (வள். அதி. அறிவு.)

எனை—மற்றை. “எனையாவரும்” (சிந். முத். கசகை.)

ஜயகோ—இரக்கம். “ஜயகோவிதுவருவதே” (கந்த. குமார. சுக.)

ஜபவோ—,, “ஆற்றலெனையவோ” (சிந். கேம. கா.00.)

ஒருசிறிதும்—விகஅற்பமும். (பாரத. திரெள. குசி.)

ஒருபடி—ஒருவாறு. “ஒருபடிபொழுதுசென்றது” (பாரத. பதின்மூன்.)

ஒன்றும்—சிறிதும். “ஒன்றுநீர்க்கவலவேண்டா” (சிந். குண. உகை.)

ஒன்றின்—அல்லது. “ஆனைபாயுமொன்றின்” (இராமா. கிட. கலன்.)

காண்—நன்று. “ஆரணங்காணென்பர்” (திருக்கோவை.)

சீச்சி—இகழ்ச்சி. “இடித்துண்கை-சீச்சி,, (வாக்) (இரா. ஆர. மாரி. கள்ள.)

சீசி—இகழ்ச்சி. “சீசியுற்றுவென்” (இரா. கும்ப. உகை.)

துவர—முற்ற. “துவரமுடித்ததுகளாறுமுச்சி” (திருமுருகா.)

பின்—விசேடம். “நீதவறிந்பினையார்” (பாரத. பதின்மூன். சுக.)

பெயர்த் தும்—} பின்னும். “பேர்த்துமாங்கொர்பெருங்கை”

பேர்த் தும்—} (கந்தபுராணம் சிங்க. சக்ரி.)

மறுக்க—பின்னும். “மறுக்கவெய்யா” (கம்பரங்தாதி.)

மறுதம்—,, “மறுதம்போதியென்” (சிலப். நாடு.)

மறித்தும்—,, “மறித்துமோர்செயற்குரிய” (இரா. சங். பொழி. க.)

மறுவலும்—,, “குளிர்ப்பக்க-றிமறுவலும் புல்வி,, (சிந். குண. உ.02)

யாதும்—சிறிதும். “யாதும்வளர்ப்பிறை,, (கம்பரங்தாதி.)

வல்லே—விரைய. “மருப்புவல்லேயுடைந்து,, (சிந். மண். கள்கு.)

வேறும்—தனித்தும். “ஈட்டமும்வேறுமாக,, (சிந். கனக. கசிகு.)

வேற்றுமையுருபு.

நட. வடமொழியில்லைத்த வேற்றுமையுருபுகளோடுஞ் சில சொற்கள் தமிழ்மொழியில் வழங்கப்பட்டன.

உ - ம். அரிந்தமன்—பகையை யழிப்போன். (இராமா)

உரங்கம்—பாம்பு. (உரத்தாற்செல்வது.) (பாரதம்.)

நாராயணயம—நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். (பாரதம். பதினெட்ட்.க)

மாதுப்பிரபிதாமகர்—மாதாவுடைய பிரபிதாமகர். (சேதுபு. துரா. சுக.)

பங்கேருகம்—சேற்றிற்பிறந்தது—தாமரை.

வினைச்சொல்.

நந. சில வினைச்சொற்களும் வடமொழியில் வழங்கியபடி. தமிழிலும் வழங்கப்பட்டன.

உ - ம். தேஹி—கொடு. “தேவேந்திரன்வந்து தேகியென்றால், (பாரதவெ.) கெச்ச—போ. (சிவதரு. கோடு. கஉகூ. சய—தணி. வள்.) சர்ப்ப—விரைங்துசெல். (திருவி. இங். சுச. சீவ—சீவி. (சிங்- நாமக.)

தத்திதாந்தப்பாகுபாடு.

நச. பெரும்பாலும் இறுதி விகாரப்பட்டும், முதல் விருத்தியாகியும் தத்திதாந்தபாடு புணர்ந்து முடியும் பெயர்கள் தத்திதாந்தம் என்றுசொல்லப்படும். தத்திதம்—பேயர்விகுதி. தத்திதாந்தங்கள் தத்தம் மூலப் பெயர்ப்பொருட்குப் பிள்ளை, சந்ததி, சம்பந்தம், தலைமை முதலிய பொருள்களிலே அ, இ, ஏ, ய, ஆயங், ஈய, இக முதலிய விகுதி களைப்படையதாக வரும்.

அகார விகுதி.

உ - ம். சைவன்—சிவனைக் கடவுளாகவடையோன்.

யாதவன்—யது என்பவனுடைய சந்ததியான்.

ராகவன்—ராகு என்பவனுடைய சந்ததியான்.

திரெளபதர்—திரெளபதியுடைய பிள்ளைகள். (பாரதம்.படை. இ.)

பெளரவர்—பூரு என்பவனுடைய சந்ததியார்.

ஆணவம்—அனுசம்பந்தமுடையது. அனு—ஆனமா.

பார்த்தன்—பிருதையின்மகன். பிருதை—குந்தி.

இங்கே அ ஆவாகவும், இ ஜீயாகவும், உ ஓளாகவும் சங்கி பெற்றவை காண்க. தீர்க்கசந்தி விருத்திசந்திகளை வேறுதூவிற் காண்க.

இகார விகுதி.

உ - ம்.

தாசரதி—தசரதன்மகன்.

சௌரி—சூரன்மகன்.

மாருதி—மருத்தின்பிள்ளை.

காவேரி—கவேரன்மகள். (மஜிமே.) வைதேகி—விதேகாசன்மகள். (இராமா.)

இராவணி—இராவணன்மகன். (பார.வேத.)

ஆனிவி—அனிலன்மகன். (பார.)

பாஞ்சாலி—பஞ்சாலராசன்மகள். (பார.)

ய விகுதி.

காங்கேயன்—கங்கைமகன்.

கார்த்திகேயன்—கிருத்திகைமகன்.

வெந்தேயன்—விநதைமகன்.

காத்திவேயர்—கத்திருவின்மகன். (பார)

மாருதேயன்—மருத்தின்பிளை.

ஆதிதேயர்—விருந்தையுபசரிப். (பாரத.)

ய விகுதி.

தைத்தியன்—திதியின்பிளை.

ஆதித்தியன்—அதிதியின்பிளை.

சைத்தியன்—சேதிராசன். (சிசுபால்.)

பெளவத்தியன்—புலத்தியன்சந்ததி.

ஆயங் விகுதி.

நாளாயனி—நளன்மகள். (பார. திரெள. சுற்.)

தாக்ஷாயனி—தக்கன்மகள் (திரு.)

ஈய விகுதி.

பிராத்திரீயன்—சகோதரன்பிளை.

திரெளபதீயர்—திரெளபதிமக்கள். (பாரத.)

இக விகுதி.

இரைவதிகன்—இரேவதிபிளை.

நையாயிகன்—நியாயமறிந்தோன்.

வைதிகன்—வேதத்திற்குரியோன்.

பெளராணிகன்—புராணமறிந்தோன்.

சில பெயர்கள் விருத்திமாத்திரம் அடைவினாலும், சில பெயர்கள் விகுதிமாத்திரம் அடைவினாலும் தத்திதாந்தப்பொருளைத் தரும்.

உ - ம். வாசதேவன்—வகதேவன்மகன். கெளிகன்—குசிகசந்ததியான்.

கைகயர்—கேகயங்கரத்தார். (இரா) கார்த்தலீரியன்—கிருதலீரியன்மகன்.

சனகி—சனகன்மகள். அம்பிகேயன்—அம்பிகைமகன். (பாரத. திரெள.)

சில பெயர்கள் இருமொழியும் விருத்தியாகித் தத்திதாந்தமாதலும் உண்டு.

உ - ம். அ + சசி=ஆசௌசம்—சசியில்லாமை.

சர்வ + பூமி=சார்வபெளாமன்—சர்வபூமியையுடையோன்.

அதி + பூதம்=ஆதிபெளதிகம்—பூதத்தால்வருவது.

அதி + தேவ=ஆதிதைவிகம்—தெய்வத்தால்வருவது.

மான், வான், ஆலு முதலிய விகுதிகள் உடைமைப்பொருளைக்காட்டும்.

உ - ம். வித்வான்—வித்தையுடையோன். தனவான்—செல்வன்.

சீமான்—ஸீயையுடையோன்.

தீமான்—புத்தியுடையோன்.

தயானு—தயையுடையோன்.

நித்திராலு-நித்திரைகாரன் (பார.)

குமாரசவாரிப்புவவர் நூலகம்

புலவகரகம்,

மயிலவா : : சன்னகம்,

குவாக்காக.

மயம் என்னும் விகுதி அதனால் நிறைவு அதன்மூலம் என்னும் பொருள் களில் வரும்.

உ - ம். சிவமயம். அன்னமயம். பிராணமயம்.

பொன்மயம். சின்மயம். தன்மயம். (திருவி-திருநகரங்கள்-சுல.)

கீயம் என்னும் விகுதி உரியது என்னும் பொருளில் வரும்.

உ - ம். சுவகீயம்—தனக்குரியது. பரகீயம்—பிறனுக்குரியது. (வள்.பிற.)

இராசகீயம்—இராசாவுக்குரியது. வேதத்ரகீயம்—பிரம்புக்குரியது. (பார

துவம், தா, இமா, யம் முதலிய விகுதிகள் தன்மைப்பொருளைக் காட்டும்.

உ - ம். பதித்துவம்—பதியின்தன்மை. பாசத்துவம்—பாசத்தன்மை.

விலமதை—மலமின்மை. (சித்.கோ.) வீரதை—வீரன்தன்மை. (இரா.)

அணிமா—அனுவின்றன்மை.

இலகிமா—இலகுத்தன்மை.

வீரியம்—வீரதன்மை.

சத்யம்—உள்ளதன்றன்மை.

அடுக்குமொழி.

உடு. அடுக்குமொழிகள் வடமொழிலே தோறும் என்னும் இடப்பன்மை, அதன் சமீபம், நின்தை, தொழின்மாறுதல், அதட்டல், ஒப்பு, ஆயாசமின்மை முதலிய பொருள்களிலே வரல்போலத் தமிழிலும் வழங்கப்படும்.

உ - ம். ஊருர்கொண்ட—உள்ளதோறுங் கொண்ட. (திருமுரு.)

திசை திசை—திசைதோறும். (கவித்தொகை.)

வீட்டுக்கு மேலே மேலே—அதன் சமீபம்.

மலம் மலம்—நின்தை.

“முகமுகநோக்கி,—தொழின்மாறுதல். (பார. சூது. கசுஅ.)

“தோலுங்தோலும்போர்செய்,—(தொழில் ஒன்றுக்கொன்றுமாறி) (பா.)

கள்ள! கள்ள!—அதட்டல்.

வித்வான்வித்வான்—வித்துவானையொத்தவன்.

ககஞ்சகமாய்ப்பார்—ஆயாசமின்மை.

அடுக்கிடுக்கு.

உக்க. அடுக்குமொழிகளுள்ளே சில முன்மொழி விகாரமடைந்து மிகுதிமுதலிய பொருளைக் காட்டித் தமிழிலும் வரும்.

உ - ம். பலைத்த பலைத்த=பண்ணப்பலைத்த-மிகப்பெருத்த. (நாலடி. அறி. க) பையப் பைய=பைபய—மிகப்பைய. (கவித்தொகை. மருத. २०.) அனித்து அனித்து=அண்ணனித்து—மிகவனித்து. (கவித்தொகை.) கரிய கரிய=கண்ணங்கரிய—மிகக்கரிய. (பார. நிவாத. கங்க.) தனி தனி=தன்னந்தனி—மிகத்தனி. (கந்தபுரா. அயிராணி. கச.)

ஜ யீ று.

உ.ஏ. ஆரியத்திலே இடப்பெயர் காலப்பெயர் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் சுட்டுச் சொற்கள் “ய” முதலிய விகுதிகளைச் சேர்க்கு உள்ள உரிய எனப் பொருள்படுதல்போலத் தமிழிலும் அச்சொற்கள் ஜ என்பதனேடு அங்ஙனமாகும்.

உ - ம். ஈண்டைமாநிதி. (கந்தபுரா. தெய்.) இப்பொழுதைநிலை. (பரிமேல்.) மேலைவானவர். (,, ,,) பொழுதைநிகழ்ச்சி, (,, ,)

பெயர்ச்சொற்பாகுபாடு.

உ.ஏ. பலவித பகுதிச்சொற்கள் இ, சி, தி முதலிய விகுதிகளோடு சேர்க்கு விணைமுதற்பொருள் செயப்படுபொருண் முதலிய பொருள்களை ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால் முதலிய பால்களிலே ஏற்றபடி உணர்த்தி வரும்.

இகரவிகுதி.

உ - ம். வா-வாரி—வருவாய். (கந்த. தெய்.)	போற்றி—போற்றப்படுவது. (கோயி குறு-குற்றி—குறுமையது.	காரி—காருப்புடையது, கரியன்.
ஊர்-ஊரி—குருவிச்சை. (கல்லா.)	செங்காரி—செங்காருப்பும். (கலி)	
கால்-காலி—காலுடையவன்.	வெற்றி—தூர்க்கை.	
கொட்டு-கொட்டி—தாளம்.	வெள்ளி—வெண்மையுடையது.	

சி.

ஆள்-ஆட்சி—ஆளப்படுவது.	வலை-வலைச்சி—வலையன்மலைவி.
துண்-துட்சி—துணப்படுவது.	மூலை-மூலைச்சி. (இராமா. கிட்.)
கணட்-கணட்சி—இறுதியானது.	வாய்-வாய்ச்சி—வாயுடையவள்.

தி.

உ-று-உ-றதி—கல்வி.

விடுதி—விடுதலுடையது.

செய்-செய்தி—செயல்து.

புகுதி—நிகழ்ந்தது. (கந்தபு. சின். 2.0.)

கெடு-கெடுதி—கேடுடையது.

அறுதி—நிச்சயம். (நல். பாரத. கந்த.)

பெறு-பெறுதி—பேறு.

ஊர்தி—ஊரப்படுவது. (புறநா.)

ஏ.

நம்பு-நம்பி—விரும்பப்படுவேன். எம்பி—தம்பி.

நி.

தென்-தென்றி—தென்றல்.

வன்றி—வன்மையுடையது, பன்றி.

து-துற்றி—உண்பது.

திற்றி—தின்பது.

னனி.

புறம்-புறணி—மூல்லைநிலம். (குளா.) அகணி—மருதனிலம்.

குறு-குறுணி—தூளாக்கியது. பாணி—குடிக்கப்படுவது.

வி.

கேள்-கேள்வி—காது.

கல்வி—கற்கப்படுவது.

வேள்-வேள்வி—யாகம்.

செல்வி—செல்கையுடையாள்.

உகர விகுதி.

உக்க. உகரத்தோடும், உகரம் ஊகாரமாய் அளபெடுத்தலோடும், கு, சு, டு, து; பு, று, என்னும் விகுதிகளோடும் முன்னைய பொருள்களிலே பலபெயர்கள் உண்டாகும்.

உ-

உ - ம. மின்-மின்னு—ஒளியுடையது.

கொளு—கருத்து. (புறப்பொ.)

கொல்-கொல்லு—கொல்லன்.

தச்ச-தச்சன். (இலக்கணக்கொத்து.)

முருகு+உ—முருகு—கந்தன்.

ஆலு—ஆலமர்கடவுள் (கந்தரல்.)

மரு-மருஉ—மருவினது.

ஒருஉ—ஒருஉத்தொடை. (காரிகை.)

தமு-தமுஉ—குரவவக்குத்து.

பருஉ—பருமையது. (பத்துப்பாட்டு.)

கு.

தீமை-தீங்கு—தீமையுடையது.

நன்கு—நல்லது. (வள்.)

போ-போக்கு—குற்றம். (தொல்.)

செதுக்கு—வாடல். (பத்துப்.)

படம்-படங்கு—கூடாரம்.

கடுகு—கார்ப்புடையது.

சு.

அமை-அமைச்ச—உழையிருப்போன். விழைச்ச—புணர்ச்சி. (விரும்பப்படுவ.)

முழை-முழைஞ்ச—முழையுடையது. வரிச்ச—வரியுடையது. (இரா. சித். சுச)

6.

யா-யாண்டு—எவ்விடம்.

ஆண்டு—அவ்விடம்.

பேண்-பெண்—விரும்பப்படுபவள்.

விண்டு—விண்ணிற்செல்வது.

து

செம்மை-சேது—சிவந்தது.

இருமை-இருந்து—கரி. (இராமா.குர்.ககள்.)

கொளு-கொளுத்து—மூட்டு.

அளி-அளிது—அளிக்கப்படுவது. (புறநா.)

எளிமை-எளிது—எளியது.

வலம்-வலது—வலப்புறத்தது. (நல்.பார.யயா)

வெம்மை-வேது—வெம்மையது.

பொய்-பொய்து—துளையுடையது. (இராமா.)

4.

இருமை-இரும்பு—கருமையுடையது.

செம்பு—செம்மையுடையது.

கழி-கழிப்பு—குற்றம்.

துப்பு—உண்ணப்படுவது.

அடு-அடுப்பு—அடுத்தலுடையது.

மாண்பு—மாட்சியுடையாள். (வள்.)

குறுமை-குறும்பு—குற்றம்.

தொழும்பு—ஏற்காரர்.

து.

களி-களிறு—களியுடையது.

வெளிறு—வெண்மையுடையது.

ஏ-ஏறு—உயர்ச்சியுடையது.

படிறு—வஞ்சகம்.

5.

சா. சில பகுதிகள் அகரச்சாரியை பெற்றும் சில பெறுதும் வுகர விகுதியோடு சேர்ந்து சிலபெயர்களை உண்டாக்கும்.

உ - ம். செல்-செலவு—வழி.

நடவு—நாறு. (இரகுவமிளாடு.)

உறு-உறவு—சற்றம்.

எழவு—எழுச்சி. (திருவிளையா.)

சார்-சார்வு—புகவிடம்.

வாழ்வு—செல்வம். (சித்தியார்.உ.)

அடை-அடைவு—முறை.

வேள்வு—யாகம். (சிங்கா. நாமக. காக.)

கண்மேய்வு—புருப்பறவை.

செல்-செலவு—கொண்டாடல். (திருக்)

சாக. சில பகுதிகள் ஜி, கை, சை, தை முதலிய விகுதிகளோடு சேர்ந்து அங்கனம் பெயர்களை உண்டாக்கும்.

6.

உ - ம். வெள்-வெளீ—பலதேவன்.

பச்சை—பச்சைமயுடையது.

சில்-சிலலை—கீழ்மகன். (கல்லா.குடு.) ஒழுகை—வண்டில். (புறநா.)

தட்டு-தட்டை—கிளிக்கிடக்கருவி.

சிவலை—சிவப்புடையது. (கவித்.)

கொங்கு-கொங்கை—மூலை.

சுருங்கை—சுருங்கியவாயில்.

கை.

நம்பு-நங்கை—விரும்பப்படுவன்.	செயற்கை—செயலுடையது.
கவி-கவிகை—குடை.	ஈகை—பொன், ஈயப்படுவது.
இரு-இருக்கை—ஊர்.	உசாக்கை—நிமித்திகள்.
வாழ்-வாழ்க்கை—செல்வம்.	மயற்கை—மயலுடையது. (சிங்.பது. 22.3)

தை.

குடி-குடிசை—குடியையுடையது.	பொலிசை—பொலிதலுடையது. (சிங்.)
மறை-மறைசை—வேதசம்பந்தமுடை.	வரிசை—நிரையுடையது.
பரி-பரிசை—குழிதலுடையது.	பழிசை—பழித்தலுடையது. (கலி.முல்)

தை.

இருமை-இருங்கை—கரி.	மடங்கை—அறியாணமயுடையவள்.
தொழு-தொழுத்தை—தொழுவோன். (நால்.)	சீத்தை—நீக்கப்படுவோன். (கலி.)
குழுவு-குழுங்கை—இளமையுடையது.	உடன்—உடங்கை. (நல்.பார.பிர.)

பை.

பற-பறப்பை—பறவை. (தனி.)	இடும்பை—வருத்தமுடையது.
கருமை-கருப்பை—காரெலி.	குடம்பை—முட்டை. (வள். நிலை.)
அடி-அடிமை—அடியவன்.	மை.
சிறு-சிறுமை—சிறியவன்.	குடிமை—குடியிற்பிறந்தவன். (வள்.மடி.)
பூ-பூவை—அப்குடையவள். (பார.)	பெருமை—பெரியோன். (வள்.பெருமை.)
பார்-பார்வை—கண்.	வை.
அறு-அறவை—துணையிலி.	

பிண்-பிண்ணற—பிண்ணள்.

இ-இன்றை—இங்ஙாள்.

மூன்று-மூற்றை. (கந்தபு.மகே.ககல்.) ஒற்றை—தனிமை.

பகுதி விகாரம்.

ச. கு, டு, று என்னும் இறுதியையுடைய சில குறிவிளைப்பகுதிகளும், வேறு சில பகுதிகளும் நீஞ்ஞாகிய விகாரத்தால் தொழிற்பெயர் முதலிய பொருள்களுடையனவாகும்.

உ - ம். பகு-பாகு—பகுத்தல்.

குறு-க-று—குறுத்தலுடையது. இடி-ஈடு—இடப்படுவது.

பதி-பாடு—பதுலையுடையது.

மறு-மாறு—பக்கவன். (சிலப்.) கெடு-கேடு—கேடுதருவது. (வள்.ஈட்.)
கொள்-கோள்—கொள்கை. அடு-ஆடு—சமைத்தல். (புறநா.ககு.ல்.)

இவற்றுள்ளே சில இறதி இரட்டித்தலினாலும், சில இறதி இரட்டித்தலோடு அம் பெறுதலினாலும் வேறு பொருளாகும்.

உ - ம். பகு-பாக்கம்—ஊர், பகுக்கப்பட்டது.	வெறு-வெற்றம்—வெற்றி.
உறு-ஊற்று—ஊறுதலையுடையது.	அற்றம்—சோர்வு, இறதி.
மறு-மற்று—மாற்று-எதிர்ச்செயல்.	மாற்றம்—எதிர்மொழி. (என்.)
குறு-குற்று—குற்றம்.	குற்று—குறுசெய்வேன்.

இன்னும் இவற்றுள்ளே சில இரண்டாக இனைக்கு இரண்டும் நீண்டு வேறு பொருள் பயத்தலும் உண்டு.

உ - ம். பகு-படு—பாகுபாடு.	குறு-படு—குறுபாடு. (பிரயோகவி.)
உறு-படு—ஊறுபாடு. (வள்.ம.ஞு.)	மறு-படு—மாறுபாடு. (கல்லாட.கசி.)
இடு-படு—ஈடுபாடு.	தறு-மறு—தாறுமாறு - அநீதி.
கொள்-படு—கோட்பாடு.	விடு-பெறு—வீடுபேறு- மோக்ஷம்.

சங். இந்தப் பாடு, ஈடு, ஊறு, ஆறு கோள் முதலியன சில சொற்களின் பின்னின்று சில பெயர்களை உண்டாக்கும்.

பாடு.

உ - ம். இலம்பாடு—வறுமை.	தொடர்ப்பாடு-தொடர்ச்சிகள். (வள்-அதி-ங்கு.)
அடிப்பாடு—வழி.	ஏத்ப்பாடு —குற்றமுன்டாதல். (,, , கன.)
புறப்பாடு —பயணம்.	இடர்ப்பாடு —இடர்ப்புதெல். (,, , சூந.)
ஒருப்பாடு —சம்மதி.	திறப்பாடு —குறுபடுதல். (,, , சுகா.)
மேம்பாடு —பெருமை. தலைப்பாடு —நேரமை.	(புறநா.என.)
பிழைப்பாடு—பிழைப்படல். (ஞன்.)	கொடும்பாடு—நேரல்லாதது. (திரி)

ஈடு.

தலைக்கீடு—வியாசம். (திருக்.)	இடையீடு—இடையிடுவது. (பரிமே.)
மண்ணீடு—தின்னை. (சிலப்.)	உடம்புக்கீடு—சட்டை. (சிலப்.)
குறியீடு —குறியிடல். (பிர.)	ஏட்டு—காரணமிடல். (பொருளதி.)
பங்கீடு —பகுத்தல். (திவா.)	முன்னீடு—முதன்மை.
ஊள்ளீடு —வைரம்.	அடியீடு—தொடக்கம்.

ஊறு.

இடையூறு—தீங்கு.	எயிற்றாறு—பற்குறி. (கங்.தெய்வ.)
வல்லூறு —ஒருபறவை.	கண்ணூறு—கண்ணலுற்றுது.

ஆறு.

கையாறு—துன்பம்.

அழுக்காறு—பொருமை.

முட்டாறு—வறுமை. (நால்.) இட்டாறு—லோபம். (நாலடி. ஈயா.)

கே கா ள்.

மீக்கோள்—போர்வை.

உட்கோள்—கருத்து. (இலப். இங்.)

மேற்கோள்—உதாரணம். (பிரயோ.) கார்கோள்—கடல். (காராற்கொ.)

ஆகோள்—நிறைமீட்சி. (தொல்.) கால்கோள்—தொடக்கம். (கலித்.)

அதர்கோள்—வழிப்பறித்தல்.

வியங்கோள்—ஏவற்பாடு.

கடைக்கோள்—இழிவு.

ஊர்கோள்—வட்டமாகப்பரப்பது.

ஏடு, கேடு.

பாலேடு—வெண்ணெய். வினைக்கேடு—தாமதம். (கவித்தொகை.)

தரு, தகை—சிறப்பு, தடுத்தல்.

தக்கு—தக்கார்—பெரியார். தாக்கு—தகுதியுடையது, தடுப்பு, அடி. (கந்த

தக்கது—சிறந்தது. தாக்கம்—,, „

வளத்தக்காள். (வள்.) கைத்தாக்கு—கைக்கணம், கையடி.

தாக்காட்டல்—தடுத்தல். தாக்கணங்கு—சிறந்தபெண்.

சுத. இன்னும் இந்தப் பகு, படு முதலிய பகுதிகள் விகாரம் டையாது ஐ, அல், அம் முதலிய விகுதிகளோடு சேர்ந்து வின்றும் மேற்சொல்லிய வினைமுதற்பொருள், செயப்படுபொருள் முதலிய பொருள்களையுடைய பெயர்களை ஒருமைப்பால்களிலே உண்டாக்கும்.

ஐ விகுதி.

உ - ம். பகு-பகை—பகைத்தவன்.

படு-படை—படுத்தலையுடையது.

உறு-உறை—உறப்புவெது.

அறு-அறை—அற்றவன்.

அடு-அடை—அடுத்தது.

எடு-எடை—எடுக்கப்படுவது.

குறு-குறை—குறுமையுடையது. இடு-இடை—இடப்புவது.

அல் விகுதி.

உறு-உறல்—பொருந்தல்.

அறு-அறல்.

அடு-அடல்—போர். (கந்த. தெய்.)

படு-படல்.

தொடு-தொடல்—தொடுதல்.

சடு-சடல்.

குறு-குறள்-குறுமையுடையது.

பகு-பகல். (வள். இகல்.)

அம் விகுதி.

மறு-மறம்—தறுகண்மை. (வள்.)

அடு-அடம்—தீவங்கு.

இடு-இடம்—திரவியம். (இடப்புவது.) வறு-வறம்—வறுமை. (தனி.)

ஏ, இ.

பகுப்பு. அறுப்பு.
அடி-அடி—அடித்தது.

மறுப்பு. இடுப்பு.
மடி-மடி—ஊக்கமில்லோன். (நன்.)

சாடு. இந்தப் பகை, உறை, அடை, படை, அறை, தகை முத் வியன சில சொற்களின் பின்னின்று பல பெயர்களை உண்டாக்கும். பகை.

உ - ம். சூர்ப்பகை—முருகக்கடவுள். பனிப்பகை—சூரியன்.
வரைப்பகை—இந்திரன். மட்பகை—மன்பிரிக்குங்கருவி. (எள்.)
உறை.

மெய்யுறை—சட்டை.
அடியுறை—பாதகாணிக்கை.
உள்ளுறை—ஓருவழை.
கையுறை—கைக்காணிக்கை. (கலித்தொ.)
கண்ணுறை—மேலீடு. (புறநா.)
வாய்யுறை—கவளம். (திருமூலமங்.)

அடை.

கையடை—அடைக்கலம்.
தண்ணடை—மருதநிலம்.
ஓம்பு-ஓம்படை—பாதுகாப்பு. (சிந்.) சுமையடை—சம்மாடு.

படை.

கண்படை—நித்திலா.
வெளிப்படை—பிரகாசமானது.
குள்றுப்படை—குள்றுதலுடையது.
ஆற்றுப்படை—வழிப்படுத்தலுடையது. கற்படை—கற்படுத்தலுடையது.

அறை.

வரையறை—நிச்சயம். (திருவி.) பொறியறை—திருவிலி. (திரிகடு-கடு).
கண்ணறை—கண்ணிலி. (மணிமே) கோலறை—கோலாற்பிரித்தநிலம். (வாதலீ)
சில்லறை—அற்புளவு.

வைகறை—காலை. (தொல்கா.)

குறை.

பனைக்குறை—பனைத்துண்டு. விதுக்குறை—பாதிச்சங்திரன். (தணிகைப்பு)
எடை.

அளப்படை—அளபெடுக்கப்படுவது. துயிலெடை—துயிலெழுப்பும்பாட்டு.

இடை.

நெல்விடை—நெல்விடத்தக்கவிடம். வில்விடை—வில்விடத்தக்கிடும். (பார
தகை.

பெருஞ்தகை—பெரியோன். (கந்தபு.) நெடுஞ்தகை—பெரியோன். (கலித்.)

அல்லீரு.

ஈசா. அல்லீருபள்ள சில சொற்கள் ஜ என்பதனேடு சிலவற் றை உண்டாக்கும்.

உ - ம. தொடலை—தொடுத்தலுடையது. அடலை—சாம்பல்.

சுடலை —சுடுகாடு. அலவலை—புலம்புவோன். (திரிகடு)

குறலை —புறங்கறல். வண்டலை—வண்டற்பாவை.(வாண)

சாள. உறல் என்பது சேரும்போது சில பெயர்களினீறு கெடும்.

உ - ம. காமம்-காழுறல்—விரும்பல். ஏமம்-ஏழுறல்—மயக்கல்.

அச்சம்-அச்சறல்—பயப்படல். ஐபம்-ஐயுறல்—சந்தேகித்தல்.(இரா.)

குற்றுகரவீறு.

சால. கெடிற்றெருடர்க் குற்றுகர வீற்றையும், உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகர வீற்றையுமுடைய சில விணப்பகுதிகள் வல்லொற்றிரட்டி யும், மென்றெருடர்க்குற்றுகரவீற்றுச் சில விணப்பகுதிகள் மெல்லொற்று வல்லொற்றுகிடுஞ் சில பெயர்களை உண்டாக்கும்.

கெடிற்றெருடர்.

உ - ம. ஆடு-ஆட்டு—கூத்து. பாடு-பாட்டு—கவி. (பாடப்படுவது.)

பேசு-பேச்சு—பேசப்படுவது. குடு-குட்டு—குடப்பட்டது. (பத்து.)

ஏசு-ஏச்சு—நின்தை. கூடு-கூட்டு. (சிங்காங்கூட்டு.)

ஓது-ஓத்து—வேதம். (வள்-ஓழு.) ஆறு-ஆற்று—உதவி. (வள்.)

உயிர்த்தொடர்.

கருது-கருத்து—கருதப்படுவது. பெருகு-பெருக்கு—வெள்ளம்.

கருகு-கருக்கு—கருகுதலுடையது. எழுது-எழுத்து—எழுதப்படுவது.

திருகு-திருக்கு—மாறுடாடு. முறகு-முறக்கு—முறகுதலுடையது.

அனுகு-அனுக்கு—சமீபம். இடுகு-இடுக்கு—சருங்கியவழி. (இரா.)

மென்றெருடர்.

முடங்கு-முடக்கு—முழங்கால்.(தணி.) மடங்கு-மடக்கு—யமகம்.

விளங்கு-விளக்கு—தீபம். வழங்கு-வழக்கு—வழக்கம்.

மயங்கு-மயக்கு—கலக்கம். முழங்கு-முழக்கு—முழக்கம்.

தூங்கு-தூக்கு—உறி. ஊன்று-ஊற்று—பற்றுக்கோடு. (வள்.)

அம் பெறல்.

சக. இவைகளுள்ளே சில இறுதியில் அம்பெறுதலுமுண்டு.

உ - ம். ஆடு—ஆட்டம்.

பெருகு—பெருக்கம் - செல்வம்.

கூடு—கூட்டம்.

இடுகு—இடுக்கம் - ஜோபம்.

வழங்கு—வழக்கம்.

விளங்கு—விளக்கம் - தீபம்.

முழங்கு—முழக்கம்.

மயங்கு—மயக்கம் - கலங்கல்.

கு. பாட்டு, ஆட்டு என்பன பின்னின்று சில பெயர்களையுண்டாக்கும்.

பாட் ④.

உ - ம். அகப்பாட்டு—அகத்திற்படுதலையுடைய நால்.

புறப்பாட்டு.

குறும்பாட்டு—குறுமைபடுதலையுடையது.

நெடும்பாட்டு.

ஆட் ⑤.

கள்ளாட்டு—தவறைன. (ஆசார.) சூறையாட்டு—கொள்ளை. (தணி.நாடு)

வெறியாட்டு—சங்கதம். (கங்கடு.) உண்டாட்டு—கள்ளுண்டாடல்.

சீராட்டு—நற்செயல். (சேதுபுரா.) களியாட்டு—கள்ளுண்ணல்.

அர்.

கு. சில குற்றியலுகரவீறு அர் பெறுதலும் அதன்மேல் அ, ஏ என்பன பெறுதலும் உண்டு.

உ - ம். பாங்கு—பாங்கர்.

முடுக்கு—முடுக்கர்.

துப்பு—துப்பரவு - சுத்தம்.

ஒப்பு—ஒப்பரவு.

வாட்டு—வாட்டரவு.

தோற்று—தோற்றரவு. (மணிமே.)

தேற்று—தேற்றரவு.

கூட்டு—கூட்டரவு.

கு. அல், ஆல் என்னும் விகுதிகளைப் பெற்றுச் சில பெயர் உண்டாகும்.

அல்.

உ - ம். இளமை—இளவல்-இளையோன்.

கறுவல்—கரியன், கரியது.

வண்மை—வள்ளல்-கொடையாளி.

நெடுவல்—உண்ணதமுள்ளோன்.

ஏந்து—ஏந்தல்-ஏந்தப்படுவோன்.

வற்றல்—வற்றுதலையுடையது.

செம்மை—செம்மல்-தலைவன்.

செத்தல்—குப்பை. (ஆசாரக்கே.)

பை—பையல்-சிறுவன்.

தையல்—அணியுடையவள்.

நெடுண்மை—நெடுங்கழுத்தல்-கூட்டகம். காதல்—பாலன். (இராமா.காட்.)

நூல்

கிலக்கணசந்திரி கை.

ஆல்.

ஞா. கில முற்றுகரவீருகள் ஆல் என்பதே னேடி சேர்ந்து கில பெயர்களை உண்டாக்கும்.

உ - ம். ஒருவு—ஒரால் - விடுதல்.

கழால்—கழுவதல்.

குரு—குரால்- புகைநிறத்தது.(கலி.) உழால்—உழுதல். (தணி. வள்.)

அழு—அழால் - அழுதல்.

எழால்—யாழினெழுமோசை.(கங்

தழுவு—தழால்-தழுவல்.(வள்.கந்.) முழால்—தழுவல். (தணி. வள்.)

ஞா. இடப்பெயர்களாகிய தலை, கண், வரய், இல், உள், உளி முதலிய விகுதிகளைப் பெற்றுச் சில பெயர்கள் உண்டாகும்.

தலை.

ஒருதலை—நிச்சயம். (வள்ளு.)

பலதலை—நிச்சயமின்மை.(பரிமே.)

மறுதலை—மறுப்பு. (வலாதி.)

விடுதலை—ஒய்வு.

தறுதலை—வள்கண்ணண்ண.

இளங்தலை—மெவிவு.

யங்தலை—யானோக்கண்ண.

அறுதலை—அறவு. (சிந்தாமணி.)

கண்.

கடுங்கண்—கொடுமை.(கல்லா.அந்) தறுகண்—அஞ்சத்தக்கணவற்றிற்கு வள்கண்—தறுகண். (வள்.) இடுக்கண்—துன்பம். [மஞ்சாமை.

மருங்கண்—மருங்கு. (திருக்.கு.ஓ.) களைகண்—துயர்களைவோன்.(தணி.

நெடுங்கண்—நீளம்.(கங்.குர.க்கிள்.) புஞ்கண்—துன்பம்.

அங்கண்—அடுக்கியது. இன்கண்—இன்பம்.(வள்.பிரிவாற்)

வரய்.

எழுவாய்—ஆதி.(எழுதலுடையது.) கொடுவாய்—குறைவார்த்தை.

இறுவாய்—இறுதியானது.(தொல்.) கழுவாய்—பிராயச்சித்தம்.(புறநா

வருவாய்—வருபெருள்.(திரிகடு.உ.ஓ.) அறுவாய்—குறைவு. (உள்.அதி.)

இல்.

கில பகுதி விகாரமின்றியும், கில பகுதி விகாரமுற்றும் இல் என்னும் விகுதிபெற்றுப் பெயராகும்.

உ - ம். எழு-எழில்—எழுச்சி.(வள்.கல்.) தொழு-தொழில்—வவல்.(மதுரைக்.)

தொய்-தொய்யில்—உழுதனிலம். குறில்—குறுமையுடையது,

குடில்—வளைவுடையது.

வாயில்—வாயுடையது,

விகாரம்.

அடி-அடில்—அடிக்களே.

முன்-முன்றில்—முற்றம்.

அஞ்சு-அஞ்சில்—ஒதுக்கிடம்.

பொது-பொதியில்—சபை. (மணிமே.)

புகு-புக்கில்—வீடு. (புக்குவதூ.)

எஞ்சு-எஞ்சில்—உச்சிட்டம்.

மிஞ்சு-மிஞ்சில்—,, „ [தூ.]

வெம்-வெய்யில்—வெம்மையுடைய

உள்.

கடா-கடவள்—கடந்தோன்.

இயவள்—தெய்வம்.

உறை-உறைறயள்—உறைவிடம்.

விளையுள்—விளைப்போர். (வள். அதி. ஏது)

வேய்-வேயுள்—வேயப்படுவீடு.

அகலுள்—தெரு. (சிலப். நாடு.)

பை-பையுள்—துண்பம்.

செய்யுள்—செய்யப்படுவது, வயல், கவி.

உளி.

விதி-விதியுளி—விவாகம்.

வல்லுளி—கரடி. (வலியுடையது.)

மரடு-மரடுளி—மரடுடையது. (பத்.) இயல்புளி—விதி. (கந்த. தெய். சு.)

வகை-வகையுளி—பிரிவுடையது. முறையுளி—செயக்கடவுடு. (பெரும்பா.)

ஆங்கு.

பட்டாங்கு—உண்ணம். (பாரத. பழம்.) இன்னங்கு—இடுக்கண். (நால்டி.)

வாளாங்கு—மவுணம் (தணி. கள்.)

பெட்டாங்கு—விருப்பு. (திரிகடு.)

பொல்லாங்கு—தீங்கு.

பாசாங்கு—கபடம்.

ஓராங்கு—ஒருபடி. (கவித்தொ.)

தக்காங்கு—நடுநிலை. (வள்ளு.)

நுநு. சில பகுதிகள் ஆடல், விடல், வரல், தரல் முதலிய சொற்களோடு சேர்க்குது ஒரு பெயராய் வரும்.

ஆடு; ஆடல்—செய்தல்.

உ-ம். மாருடல்—பைகத்தல்.

வட்டாடல்—உருட்டல். (தணி. கள்.)

விசம்பாடல்—பறத்தல். (கவி.) மையாடல்—ஒதுதல். (சிந்தா. முத்.)

பஞ்சாடல்—சுற்றறல். (கல்வ.) கொண்டலாடல்—சொரிதல். (திருவா.)

கொண்டாடல்—புகழ்தல். ஊடாடல்—பழிலல். (இராமார். எசு.)

விடு, விடல்.

கைவிடல்—நீக்கல்.

தனோவிடல்—மலர்தல். (கவி. நெய். க.)

வாய்விடல்—பேசுதல்.

அசாவிடல்—சுவாத்தியம். (,, „, 20.)

வர, வரல்.

தைவரல்—தடவல்.

எளிவரல்—டணிதல். (கவித்.)

பருவரல்—துண்பம்.

தா, தரல்.

உழிதரல்—திரிதல்.

மறிதரல்—மீனுதல்.

உயிர்த்தல்—விடுதல்.

பொறையிர்த்தல்—ஈனுதல். (தணி.) கருவிர்த்தல்—ஈனுதல். (பாரத.)
அயாவுயிர்த்தல்—ககப்படல். (சிந்தா.) கடியிர்த்தல்—பரிமளித்தல்.

நூல். ஆள் என்னும் பகுதியோடு சேர்ந்த ஆளர், ஆண்மை என் பவைகள் பின்னின்று சில பெயர்களை உண்டாக்கும்.

ஆளர்.

உ-ம். அந்தணுளர்—முனிவர். பெருக்காளர்—வேளாளர். (பார.பாயி.)
காராளர்—உபகாரிகள். (திரிகடு) முதாளர்—வயோதிகர். (கந்தபு.வள்.)

ஆண்மை.

சான்றூண்மை—பெருமை. (வள்.) பேராண்மை—அருஞ்செயல்.
ஹராண்மை—ஒப்புரவு. (நாலடி.) காராண்மை—உபகாரம். (திரிகடு.)

நூல். என் என்னும் பகுதியோடு சேர்ந்த எனல், எனவு என்ப வைகளோடு சேர்ந்து சில சொற்கள் வரும். அவை பெரும்பாலும் குறிப்பாகப் பொருளை உணர்த்தும்.

எனல்.

ஆவெனல்—வாய்திறத்தல்.
புல்வெனல்—மழுங்கல்.
விண்ணெனல்—வெளியாதல். (தணி) தெற்றெனல்—தெளிதல். (வள். ஒற்று.)
கஃறெனல்—கறுத்தல். (தணி.க.) ஏற்றெனல்—இரங்கல். (வள். கூடா. கு.)

எனவு.

தண்ணெனவு—குளிர்ச்சி.
வெட்டெனவு—கடுஞ்சொல்.

இலையெனல்—மரணம். (வள்.நிலையாமை.)
வாவெனல்—அழைத்தல். (சேதுபு.கந்த.)
மெத்தெனவு—மென்சொல். (நீதிவெண்பா.)

ஆத்தல்.

நூல். ஆ என்னும் பகுதியினின்று தோன்றிய ஆத்தல், ஆப்பு என்பவைகள் இறுதி விகாரமடைந்த சில பெயர்க்குப் பின்னின்று சில பெயர்களை உண்டாக்கும்.

உ - ம். சோகம்-சோகாத்தல்—வருந்தல். இறுமாத்தல்—வீற்றிருக்கை. (தேவா) ஏமம்-எமாத்தல்—மயக்கல். (நால்.) அண்ணுத்தல்—தலைநிமிர்தல். (தணி.) மையல்-மையாத்தல்—மழுங்கல். அல்லாத்தல்—வருந்தல். (தணி.) சிம்மம்-சிம்மாத்தல்—வீற்றிருத்த. செம்மாத்தல்—வீற்றிருத்தல். (கந்த.)

ஆப்பு

சோகாப்பு—வருத்தம். (வள்ளு.) இறுமாப்பு—தலையெடுப்பு. பொச்சாப்பு—மறதி. (வள்ளு.) பொல்லாப்பு—தீங்கு. விம்மாப்பு—பொருமஸ். (சிஂகன்.) பையாப்பு—துன்பம். (புறநா.)

நுகூ. கில பொதுப்பெயர்கள் வெவ்வேறு அடைமொழியோடு சேர்த்து வெவ்வேறு பெயராகும்.

மொழி.

முதுமொழி—பிரணவம். (கலித்.) நெடுமொழி—புகழ். (பாரத.) குறுமொழி—நின்தை. (கலித்.) குருமொழி—உபதேசம். (கல்லா. 2.) மறுமொழி—உத்தரம். (சிந்தா.) திருமொழி—ஆகமம். (கலி.)

மா.

நைம்மா—யானை.

பரிமா—குதிரை.

நைம்மா—பன்றி.

வயமா—சிங்கம்.

கூ. இன்னும் பண்படி, வினையடி முதலியவைகளினின்று பல விதமாகப் பெயர்ச்சொற் பிறக்கும்.

உ - ம். செம்+வி—செவ்வி.

கறு—கறள். (ஸளவொற்றுமை.)

செம்+வை—செவ்வை.

சுடு-சுடர்—சூரியன். (ரலவொற்.)

கூ+து-கூத்து, ஆரவாரமுடையது. வேட்டை—கொலையுடையது.

ஊண்-ஊட்டு—ஊட்டப்படுவது. முற்றாட்டு—சர்வபோகம். (திருக்)

காண்-காட்டு—மேற்கோள்.

வேண்டேட்டு—விரும்பிய உணவு.

வினைச்சொற்பாகுபாடு.

கூக. வினைச்சொற்கள் பெயர் வினையிடையுரியடிகளினின்றும், வட்சொல்லடியினின்றும் பிறக்கும்.

பெயரடி.

உ - ம். கனவு—கனவினான். (காஞ்.அங்.சன்.) மறுதலை—“மறுதலைத்த”(காரி.)
புறக்கண்—புறக்கணித்தான். தேன்—“தேனிக்கும்”(தணி.பு.)
தலை—“தலைஇயு”முதலான்.(ஆசார.) அந்தம்—அந்தித்த. (கந்தபுரா.)

வி இனையடி.

கூட. வினைப்பகுதியினின்று பலவித விகாரத்தோடு எச்சங்களும் முற்றுக்களும் பிறக்கும்.

உ - ம். கட - கடத்து, கடத்தி,	கடவி, கடக்க, கடத்த.
கடைது,	கடாவி, கடப்ப, கடவு.
மற - மறப்பி, மறந்து,	மறப்பித்து, மறக்க.
மறவி, (தணி.)	மறப்ப.
சம - சமப்பி, சமந்து,	சுமப்பித்து, சுமக்க.
	சுமாய்-சுமப்பித்து. (சிந். முத்.)

அடி—அடித்து.

அடிக்க.

அடித்தான்.

கசி—கசிந்து.

கசிய.

கசிந்தான்.

முற்றியலுகரம்.

கூட. சில முற்றியலுகரவீறு இகரவீறும் அளபெடுத்துச் செய்தென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்களாய்த் தன்வினை பிறவினைகளில் வரும்.

தன் வி இன.

தழுவு-தழீஇ—தழுவி.

மருவு-மரீஇ—மருவி.

உருவு-உரீஇ—(சிந். நாம். உதங்.) கழுவு-கழீஇ—கழுவி. (சிந். முத்.)

பிற வி இன.

படு-படைஇ—படுத்தி. (கிலப்.)

உறு-உறீஇ—உறுத்தி. (தணிகை.)

எழு-எழீஇ—எழுப்பி. (தணிகை.)

இரு-இரீஇ—இருத்தி. (தணி. நாடு.)

ஜகாரவீறு.

கூச. ஜில ஜகாரவீறும் அளபெடுத்துச் செய்து என்னும் வினையெச்சமாகும்.

உ - ம். அனோ-அனோஇ—அனோந்து. (என்.) தொகை—தொகைஇ.
தலை-தலைஇ—மழைபெய்து. குவை—குவைஇ.

காநி. வெவ்வேறு பொருள்களையுடைய ஒரே ஈற்றுப்பகுதிகள் சில விகுதி முதலியவைகளோடு சேரும்போது உண்டாகுஞ் சந்தி விகாரபேதங்களினாலே அவ்வப்பொருளைக் காட்டும்.

உ - ம். அடி-அடித்தல்—பொருத்தல். அடித்து, அடிடனர். (கந். தெய்.)
அடித்தல்—கொல்லல். அட்டும்—அழிக்கின்ற. (சிங். இல. சகூ)

படி-படித்தல்—வாசித்தல். படித்து, படித்தார்.

படித்தல்—அடங்குதல். படிந்து, படிந்தார்.

விளி-விளிதல்—இறத்தல். விளிந்து, விளிந்தார்.

விளித்தல்—அழைத்தல். விளித்து, விளித்தார்.

வை-வைதல்—இகழ்தல். வைது, வைதார்.

வைத்தல்—இருத்துசல். வைத்து, வைத்தார்.

தன்வினை, பிறவினை.

கூகு. சில தொழிற் பெயர்கள் தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாய் நின்று பகுதி விகுதி வேறுதலையும், சில முற்றுகள் தன் வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாய்நிற்றலையும், தன்வினையாய்நிற்ற சில பகுதிகள் விகாரத்தாற் பிறவினையாதலையும் பொருந்தும்.

உ - ம். இருத்து+அல்=இருத்தல்—இருத்துதல். இருத்து+தல்=இருத்தல்.
நடத்து+அல்=நடத்தல்—நடத்துதல். நடத்து+தல்=நடத்தல்.
தோற்று—தோற்றினான். தேற்று—தேற்றினான்.
ஊட்டினான்—உண்டான். (இராம சுந். பினி. கூகு.)
நலி—நலிந்தான். நிலம்பூத்தான்—(பாரத. கிருட்.)
உருகு—உருக்கினான். விளங்கு—விளக்கினான்.

செய, செய்து.

காள. செய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் படி என்பத ஞேடு சேர்ந்து செயப்படுபொருளிலும், செய்து என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் கொள் என்பதஞேடு தற்செயலுணர்த்தலிலும் இடு, இரு என்பவற்றேடு சேர்ந்து துணிவுப்பொருளிலும் வரும்.

உ - ம். எனப்பட்டது. (வள். அற.)	எனப்படுப. (தொல்கா. எழுத்ததி.)
அடிக்கப்பட்டன.	காணப்பட்டன.
செய்துகொண்டான்.	எழுதிக்கொண்டான்.
எழுந்திட்டான்.	வேண்டியிருப்பார். (வள். பழமை.)

செய்யிய.

கா. செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் குச்சாரியையும் பெற்று வரும்.

உ - ம். கற்கிய—கற்க. (குளா.)	அளிக்கிய—அளிக்க. (தணிகை.)
ஏடுக்கிய—ஏடுக்க. (சிங்.)	வைக்கிய—வைக்க. (சிங் காந்.கூசு.அ.)

செய்யுமென்பதன்கேடு.

உ - ம். தீயுடு—தீங்கனல். (கங். வள். ககூ.)	தழங்கும்—தழங்குரல். (கங்.வள்.)
தழுவும்—தழும்புதம். (சிங். பதுமை.)	அழியுமே—அழிமே. (காஞ்.கர)

அகரக்கேடு.

காகு. செய என்னும் வாய்பாட்டிலும், வியங்கோண் முற்றிலும், சில பெயரெச்சத்திலும் இறுதியிலுள்ள அகரம் உயிர் வருமிடத்துக் கெடுதலையும் பெறும்.

உ - ம். போக + ஓடாத=போகொடாத.	வருக + என=வருகென.
வாழ்க + என = வாழ்கென.	எழுக + என=எழுகென. (சிங்.)
என்ற + இவை = என்றிவை.	காண்க+இவன்=காண்கிவன்.
விழுந்த + இடம் = விழுந்திடம்.	புக்க + இடம்=புக்கிடம். (திரு.)

எழுத்துப்பேறு.

எ. சில பகுதிகள் இடைநிலை முதலியவைகளோடு சேர்ந்து முற்றாகும்போது ய், ர், ம் என்பவைகளுள் ஏற்படதைப் பெறுதலும் உண்டு.

உ - ம். து—துய்த்தான்.	க—கயினன்.
ஏவ—ஏயினன்.	ஆ—ஆயினன்.
பகு—பகிர்ந்தான்.	முதுமை—முதிர்ந்தான்.
உமி—உமிழுந்தான்.	கவி—கவிழுந்தான்.

முற்று.

எ. சில முற்றுக்கள் இறந்தகாலத் தன்மைவிகுதியின் பின் னும் இடைநிலையின் பின்னும் இசின் என்பதையும், வருங்காலமுற்று களில் சில ம என்பது பெற்று வருதலையும் பொருந்தும்.

உ. - ம. ஆன்றிசின்—அமைந்தேன். (கவி.) வந்திசின்—வந்தேன்.

நயந்திசினோர்—நயந்தவர்.	கண்டிசின்—கண்டேன். (புறநா.)
என்மர். (சிந். கன. உசூ.)	காண்மர். (மதுரை.)

நச்சினோர்க்கிணியர் “என்பார் என்மரெனத்திரிந்தது” என்பர். என்மனோர் மொழிமனோர் என்பவையும் “ம” என்பதனேடு அன் சாரியை பெற்றதென்பாரும் பெயர்ப்பகுபதமென்பாருமளர்.

இடையடி.

ஒப்ப—ஒத்தான்.	ஏய்ப்ப—ஏய்த்த=ஒத்த. (செந்தில்.)
போல—போன்றன்.	எற்றெனல்—இரங்கல்.
மன்—மன்னினுன்.	பின்—பின்றினுன்.

வடசொல்லடி.

வஞ்ச—வஞ்சித்தல்.	யாச—யாசித்தல்.
பட—படித்தல்.	தட—தட்டல்.
தாவ—தாவல்—ஓடல்.	இரை—இரைத்தல்.
கம—கமித்தல்-போதல். (இரகுவயி.)	காமம்—காமித்தல்.
அத்தம்—அத்தமித்தல்-மறைதல்.	சலம்—சலித்தல். (இரா. பிர.)
சர்—சரித்தல்-போதல்.	சன்—சனித்தல்.
நச—நசித்தல்-அழித்தல்.	அச்—அசித்தல். (இந்தா.)

உரிச்சொற்பாகுபாடு.

எ. உரிச்சொற்கள் பேயரோடு புணரும் போதும், விளைச் சொல்லாக்கப் படும்போதும் ஈறுகெடுதல், ஈறுவேறுதல், முதனீளல், குறுகுதல் முதலிய பல விகாரங்களையும் அடையும்.

எச். தடவென்னும் உரிச்சொல் பெருமை வளைவு என்னும் இரு பொருளையும் உணர்த்தும்.

- உ. ம். பெருமை—“தாடோய்தடக்கை” (புறநா. கச.)
 “தடவுங்கிலைப்பலவு” (,, கக்கூ.)
 “தடங்தொனுக்கிரச்செழியன்” (திருவிளை. வேத. க.)
 “தடாமணி” (கல்லா. கர.) (சேதுபுரா. காப்பு.)
 “தடித்ததுமேனியென்னே” (இராமா. சுந். திருவட்டு. அந்.)
 “தடையினதிரண்டதோள்” (கவித். குறி. கூ.)
 “தடைஇயமென்றோள்” (நெடிநல்வாண்ட.)
 வளைவு—
 “தடமருப்பிரண்டுமற்று” (சிந். மன். கக்கூ.)
 “தடாயினகுருதிவாள்” (சிந்தா. கணக. கக்கூ.)
 “தடாம்பிறைமருப்புத்தின்கை” சிந். காந். ரக்க.)
 “தடவுப்புதுடுப்பீன்று” (கவித்தொகை. முல். க.)
 தடுமாற்றம்—நேர்ப்பானம். “கால்தடுமாற்றம்மா” (பார.)
 “தடவியவுளத்துச்சேக்கா” (தணி. நந். கச.)
 “தடைந்தன” (கல்லாடம். ரக.)
 “களித்தப்பவந்தவிக்கவின்காண்” (கவி. மருத். கூ.)
 “உண்டுமிகிழ்தட்டமழிலைநாவில்ஸ்” (மதுரைக்காஞ்சி.)
 “தடித்தவேழுத்தின்கோடி” (தணிகை. நாடு. ரக்.)
 “தட்டற்றிவணுறைகின்றவர்தமை” (கந்தபு. அசமு.)
 “தட்டாமற்செல்லும்” (நாலடி. கயவு. ரு.)
 “தடைஇயசிலை” (தணி. சீபரி. கூ.)
 ஆற்ற—மிதி. “ஆற்றவும்பைழைய” (திருவி. இந். உ.ச.)
 அற—,, “அறவுமகங்கரித்தனன்” (பாரத. காண்டவத.)
 குட—வளைவு. “குடாவடிக்குருளை” (மலைபடுகடாம்.)

இ க ர வீ று.

எந்து. கடி என்னும் உரிச்சொல் கலோந்து விடுதல், மிகுதி, சிறப்பு, விளக்கம், விரைவு, புதுமை, ஜூயம், கரிப்பு, காவல், கூர்மை, அச்சம் முதலிய பொருள்களைக் காட்டும்.

- உ. ம். களைதல்—“கடிவகழுந்தொரீஇ” (நாலடி. மேல். ஏ.)
 “களைகடுந்தொழில்” (கல்லாட. உக.)
 “மைங்கிலங்குமடவார்” (சேதுபுரா. நாடு. கூ.)
 “இராவணன்றன்னென்யுங்கட்டு” (இராமா. மீட். கந்த.)
 “கட்பினேதை” (மதுரைக்காஞ்சி.)
 “கட்டபினீரினுநன்றதன்காப்பு” (வள். உழு. அ.)
 “வயற்குவளைகட்பவரிருவரை” (சிந். பதுமை. அந்.)

- மிகுதி—“கடுஞ்சரையான்கு” (புறப்பொருள் வெண். கசி.)
 , “கடுங்குலை” (கல்லாட. உக.)
 , “கட்டணி” (திருக்கோவையார். ரூக.)
 , “கட்டழுற்காமத்தீயிற்” (சிந்தா. நாம. உருக.)
 , “கட்டாண்மை” (பாரத. பதினே. கா.)
 , “கடுத்தகாட்டும்பளிங்கு” (வள். குறிப். கு.)
 , “காட்டுக்களைந்து” (ஆசாரக்கோ.) காட்டு—செற்றை.
 சிறப்பு—“கட்டழுற்குடையசெவ்வேற்கருணை” (கந்தபு. வள். கால.)
 , “கட்டுரைகேட்டனன்யானென்ன” (சிலப். பதி.)
 விளக்கம்—“கடும்பகல்” “அருங்கடிப்பெருங்காலை” (புறநா.)
 விரைவு—“கடிதாகநெடிதோடி” (பாரத. நான். ரகு.)
 , “கடுக்கியொருவன்கடுங்குறலை” (நால்டி. பெரு. கு.)
 புதுமை—“கடிமணச்சாலை” (கந்தபு. தெய். உங்க.)
 ஜயம்—“கடுத்தபின்தெற்றுதல்யார்க்குமரிது” (வள். மன்னர். ர.)
 , “கடாவருவோடுகண்ணஞ்சாது” (வள். ஒற். ரு.)
 கரிப்பு—“கடுஞ்சோல்லன்கண்ணிலனுமின்” (வள். வெரு. கு.)
 காவல்—“மதுவனத்தைக்கட்டழுத்திட்டதின்று” (இரா. திருவடி. கசி.)
 கூர்மை—“கட்டழுத்தகாவல்லனையன்றே” (சிங். பது. அப.)
 அச்சம்—“அருங்கடிவேலன்முருகொவெளைஇ” (மதுரை.)

எகு நளி என்பது பெருமை, செறிவு என்னும் பெர்ருள்களைத் தரும்.

- உ - ம். பெருமை “நளிசிர்ப்படப்பை” (பெரும்பாணைத்.)
 செறிவு “நளிநிருளிடையேசன்று” (கந்தபு. வள்.)
 , “நளிந்துபலர்வழங்கா” (மலைபடுகடாம்.)
 , “நன்மரனளியறநுந்தன்சாரல்” (புறநா.)
 , “நட்டார்செயின்” (வள். பழமை.)
 , “உறினட்டறினெனுரும்” (வள். தீ.)
 , “நட்கப்பெறின்” (நால்டி. நல். சா.)
 , “நன்ளார்வணங்குஙளனென்னனும்” (ஙநடத.)

உ க ர வீ று.

என. பொற்பு என்பது பொலிவு என்னும் பொருளையும், பழுது என்பது பிரயோசனமின்மை என்னும் பொருளையும், வம்பு என்பது நிலையின்மை என்னும் பொருளையும், வறிது என்பது அற்பம் என்னும் பொருளையும் உணர்த்தும்.

- உ - ம். பொற்பு—“பொற்பநட்டெட்டழிப்போகு” (தனிகை. நகர.)
 “பொற்றதோர்பவளங்கள்மேற்புனை” (சிந். மண். கசாக.)
 “பொன்றநாணி” (பாரத. சம். கந்.)
 “பொற்றிருடி” (இலப்பதி. அரும்பத.)
 “பொல்லாக்கஞ்கண்டார்” (சிந். மண். எ.)
- பழுது—“பழுதுபட்டதிக்கருகுலம்,, (பாரத. சம்பவ.)
 “யானிலாப்பாழிப்புதிசையினை,, (கைடத. அன்.)
 “வளமைனபாழாகவாரி,, (புறப்பொருள்வெண். வஞ்.)
 “நெஞ்சபாழிப்பட்டாஜை,, (இராமா. ஜார்தே. உக.)
- வம்பு—“வானவர்புகாரென்கைவம்பே,, (,, உங்.)
 “வம்புமள்ளோபலரே,, (புறநா.)
- வறிது—“வறிதேநகைசெய்தாள்,, (வாணன் கோவை-)
-

எஅ. கெழு என்பது நிறத்தையும், கவவு என்பது அகத்திடுத் தையும், தெவு என்பது கவர்த்தையும் உணர்த்தும்.

- உ - ம். செழு—“செங்கேழுத்தனவடிவேல்,, (கந்தரலங்.)
 கவவு—“களிற்றுரிகவைஇயகாட்சிபோல்,, (கந்தபு. ஆற்.)
 தெவு—“சிலையலங்கணிச்சிதெவவி,, (தனிகைப்புரா.)
-

எகு. ஏ என்பது உயர்ச்சியை உணர்த்தும்.

- உ - ம். “ஏத்தருமயிற்குழாம்,, (சிந்.நாம. இஅ.)
 “ஏக்கழுத்தம்,—தலையெடுப்பு. (சிந். காந். கு.)
 “ஏக்கியக்கிரவற்கஞ்சியேழுற்,, (இராமா. கிட். பில். உ.)
 “திரைக்கடலெக்கார்செய்ய,, ஏக்கார்—மனந்குன்று. (திருவி.வேல்.கஅ.)
 “ஏக்கற்றுங்கற்றூர்,, (வன். கல்வி. இ.) ஏக்கு—உயர்ச்சி.
 “வானம்பார்க்குமேக்கழுத்துடைமையால்,, (சேதுபு. வேதா. இ.)
 “ஏக்கழுமிந்தவிடுக்களைழித்தே,, (சேதுபு. மங். நக.)
-

ஐ கா ர வீ யு.

அா வெம்மை என்பது விரும்புதலையும், பருமை என்பது பருத்தலையுட், செழுமை என்பது வளம், கொழுப்பு, என்பவைகளையும், எப்பாமை அறியாமையையும் உணர்த்தும்.

உ - ம். வெம்மை— “கொம்மைவெம்மூலை,, (தணிகைப்பு.)

,, “வெய்யவெந்துளைப்பகழி,, (சிங். கோவிந். உன.)

பருமை— “பராரைமராத்துருள்பூந்தண்டார்” (திருமுரு.)

செழுமை— “செழுங்குபடச்செங்நணிறைத்” (சிங். இலக். காகூ.)

எய்யாமை— “எய்யாந்தவறுடையார்க்கருள்,, (தணிகைப்பு.)

சேஞ்வரையர் “அறிதற்பொருட்டாய் எய்தலென்றானும், எய்தலென்றானும் சான்றேர்செய்யுட்கண் வாராமையின்; எய்யாமை எதிர்மறையன்மையறிக,, என்றார். அறிதற்பொருட்டாய் அதற்கு விதிவினையுஞ் சில செய்யுள்களில் வருகின்றது.

உ - ம். எய்த்தல் “நொந்தவெங்கிறைய்த்தடிச்சிலம்பிரங்கும்,, (சிங். முத். சிரு.)

,, “உரைனையெய்யப்பவர்போன்றுளார்,, (தணி. புரா. சு.)

இன்னும் பேண் என்பதினின்று “பெட்டக்கது,, (வள். அதி. எநு.) எனவும், கறுப்பு என்பதினின்று “கஃபெறனல்,, எனவும். துறுதல் என்பதினின்று தூறு எனவும், நம்பு என்பதினின்று நம்பி எனவும் வருதலையும், பிறவற்றையுங் கண்டு கொள்க.

பிழைதிருத்தம்.

பிழைம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கள்.	கடி.	அளத்தல்.	அளத்தவின்மை.
,,	,	அளத்தலின்மை	அளத்தல்.
ஏறு.	உசூ.	முழங்கால்.	முடங்குதலுணி.

நியாயப்பிரடேயாகம்.

பூர்வமீமாஞ்சையிலே ஆயிரம் நியரயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுள்ளே சிலபல தமிழ்மொழி உரையாசிரியர்களாலும், வடமொழி யுரையாசிரியர்களாலும் ஆங்காங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகப்பட்ட சில இங்கே எழுதப்படுகின்றன.

க. அந்தகோலாங்கலநியாயம். (விசாரசாகரம்.)

உ. அசக்காங்தரநியாயம். (சிவஞான.)

ஈ. அவ்வளவிலவன்மகிழ்ச்சென்னுமநியாயம். (சிவஞானபோதம்.)

ஈ. ஆபாலகோபாலப்பிரசித்தநியாயம். (சித்தியூரை.)

ஈ. ஆவிசகம்புகதறிசனநியாயம். (சங்கற்ப.)

ஈ. உபாந்தியநியாயம். (போசசம்பு வியாக்க.)

ஈ. கதம்பழுகுளநியாயம். (சித்தியூரை.)

ஈ. கபோதகநியாயம். (பூவானூர்.)

ஈ. கரகாகநியாயம். (இலிங்க.)

க. காகதாலியநியாயம். (வெங்கைக்கோவை.)

கக. குளாசிகுணவநியாயம். (விசா.)

கக. கைமுதிகநியாயம். (பாரதசம்பு.)

கக. கோபலிவர்த்தநியாயம். (வாண்மீகம்.)

கக. சமுத்திரகலசநியாயம். (சிவஞானபோதம்.)

கக. சியாலசாரமேயநியாயம். (விசாரசாகரம்.)

கக. சுந்தோபசுந்தநியாயம். (சித்தியூரை.)

கக. சுபகாபிக்குநியாயம். (சங்கற்ப.)

கக. சுகிகடாகநியாயம். (போசசம்பு.)

கக. தண்டாபூபிகநியாயம். (குவலயா.)

க. தாலவீசநியாயம். (சிவப்பிரகாசம்.)

க. தாலிபுலாகநியாயம். (சங்கற்ப.)

க. திரமிடவாந்திரகிலாவுமநியாயம். (சித்தியூரை.)

க. தூணுஷிகநநியாயம். (சங்கற்ப.)

தூலாருந்ததுநியாயம். (சிவஞானபோதம்.)

தீங்குகபரதப்பிரசாரணநியாயம். (மாகவியா.)

தீட்டப்பேஷணநியாயம். (மாகவியாக்.)

தீட்டப்பேஷணநியாயம். (பராசரமாதவியம்.)

க. லேங்கவேதாதிகரணநியாயம். (சிவஞானபோதம்.)

க. வரகோட்டிநியாயம். (சித்தியார்.)

க. விருத்தகுமாரிவரநியாயம். (இரகுவமி வியாக்.)

க. வீசவிருக்கதநியாயம். (சித்தியூரை.)

க. வீசிதரங்கநியாயம். (சித்தியார்.)